

UITGAAF VAN DEN
ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd
De groote Raffles
Onbekende.

No. 434

Het Avontuur te Monte-Carlo

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK EN KLINSTHANDEL SINGEL 326 · AMSTERDAM.

HET AVONTUUR TE MONTE-CARLO.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

De man met het systeem.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Ofschoon het reeds tamelijk laat in den herfst was, heerschte er nog groote drukte aan de Côte d'Azur, en vooral in de steden waar gespeeld werd, waar de roulette draaide, in de eerste plaats in Monte-Carlo, wemelde het nog van rijke vreemdelingen, maar ook van gelukzoekers, demi-mondaines, en menschen die de fortuin de hand hoopten te kunnen reiken.

De hotels waren nog bijna geheel gevuld en er heerschte hier een temperatuur zooals men ze zelfs midden in den zomer in meer noordelijk gelegen streken nauwelijks aantrof.

Het weer was reeds verscheidene weken onafgebroken onvergelykelyk schoon geweest en zelfs bestond het voornemen binnen enkele dagen nog een wedstrijd voor motorbooten te houden in de beroemde baai van Monaco, waar jaar aan jaar gestreden wordt tusschen de eigenaars der reu-
booten.

De speelbank te Monte-Carlo had nog zelden zulke uitnemende tijden beleefd, en de ontvang-

sten overtroffen verre die van voor den oorlog.

Het was alsof de menschen eensklaps door een ziekte waren aangetast die er hen toe dreef, zoo spoedig mogelijk rijk te worden — of het gemakkelijk verworven geld nog te vermeerderen aan de speeltafel.

Dagelijks, van vroeg tot laat, men kon wel zeggen dag en nacht, tikte de ivoren kogel der roulette, en beschreef zijn cirkelbaan om het winnende cijfer aan te duiden, en de winnende kleur.

En elken dag verdrongen zich de spelers in de al te weelderige zaal met haar zwaar verguldsel, haar met blauwe zijden bespannen wanden, haar marmeren beelden en haar glanzend gewreven parketvloer.

Zoodra de bank haar deuren opende, en dat was reeds vroeg in den morgen, stroomden de spelers binnen, die plaats namen aan een der groote tafels, waar Baccarat, Trente et Quarante of „Petits Cheveaux” werd gespeeld.

De roulettafel trok echter steeds de meeste bezoekers, en er vormden zich om de spelers, die zoo gelukkig waren geweest zich van een der stoelen meester te maken, aanstonds een vierdubbele haag van wachtenden, die daar uren lang geduldig bleven staan totdat het hun beurt zou zijn.

En achter deze wachtenden stonden weder de nieuwsgierigen, die sterk genoeg waren om den speelduivel te weerstaan en die daar slechts gekomen waren als toeschouwers en om daar in die weelderige zaal, die honderduizenden had gekost, zielkundige studies te maken.

En daartoe hadden zij gelegenheid in overvloed.

Want de bank van Monte-Carlo is als een strand, waar het bezinsel achterbleef der menschelijke hartstochten en begeerten naar het goud!

Hier kan men alle menschelijke types aantreffen, gedreven door dezelfde begeerte, en die zich onderling met elkander verwant gevoelen, omdat zij hetzelfde doel nastreven.

In den tijd, waarin het volgende voorval zich afspeelde, trof men in de speelzaal op bijna ieder oogenblik van den dag een oude, gebrekkige dame aan, van wie niemand wist vanwaar zij kwam, hoe zij heette, en wat zij deed.

Zij had vuurrood haar, klaarblijkelijk geverfd, dat eigenaardig afstak bij het oude, gerimpelde en zwaar gepoederde gelaat.

Zij sprak nooit, onder geen omstandigheden, of zij won of verloor.

Steeds droeg zij een groote, van kralen vervaardigde reticule bij zich, die letterlijk bol stond van de Louis d'Or, waarmede zij gevuld was, want de oude dame zette nooit iets anders en ook nooit meer in dan een twintig-frankstuk, en steeds op een oneven nummer, waaraan zij den bijnaam te danken had van „Madame Impair.”

Zij was zonderling opzichtig gekleed, onveranderlijk in een sleepjapon, ondanks het veranderen van de mode, en er waren beambten van de speelbank met een langdurigen staat van dienst, die stijf en sterk volhielden, dat zij „Madame Impair” reeds dertig jaar geleden in de speelzaal hadden gezien en dat zij toen juist zoo gekleed was en er ook juist zoo had uitgezien.

Er gingen van de oude dame geruchten, die zeiden, dat zij, nog zeer jong, de minnares zou zijn geweest van Napoleon III en dat zij een Ciciliaansche was.

Zij droeg steeds een snoer enorme diamanten om den hals — maar zij waren nagemaakt en tamelijk slecht ook.

Eens had een behendige dief haar dit snoer in haar hotel ontstolen, maar zij had het twee uren later reeds weder in haar bezit, met een briefje, waarin de dief zijn verontschuldiging maakte dat hij bij vergissing dit „waardelooze prul” had medegenomen.

Madame Impair trok zich echter van deze beleedigende handelwijze niets aan ofschoon de dief onbescheiden was geweest en de zaak op de een of andere wijze ruchtbaar had gemaakt, maar vertoonde zich reeds den volgenden dag weer als altijd omhangen met haar snoer van honderdtwintig valsche diamanten.

Stijf rechtop zat zij soms uren achtereen, zonder ooit vermoeid te raken, aan de speeltafel, plaatste haar Louis op een oneven nummer en wachtte rustig af of de croupier het stuk met zijn „rateau” naar zich zou toeharken, of dat men haar het goudstuk thans door een tweede vergezeld zou toeschuiven.

Zij keerde daar geregeld iederen nazomer terug — niemand wist vanwaar, altijd gewapend met haar kralen reticule vol goudstukken, altijd omhangen met haar fameus halssnoer.

Dan was er „De man met het systeem”.

Het is bekend, dat er zich in Monte-Carlo veel personen ophouden, tijdens het speelseizoen, die er een beroep van maken, aan den goedgeloovigen en rekenkunstig niet zeer ontwikkelden nieuweling voor goed geld een onfeilbaar systeem te verkoopen, hetwelk men maar heeft toe te passen, om aan de bank schatten te verdienen.

De vraag is nog nooit beantwoord, waarom deze lieden dan hun onfeilbaar systeem zelve nog nooit hebben toegepast en er zich mede vergenoegen, het voor tien of twintig franc te verkoopen aan onnoozele buitenlanders, maar tot op den huidigen dag bestaan deze lieden en hebben een goede broodwinning aan dezen zonderlingen handel.

Maar het systeem van Monsieur Chaudois was een uitvinding van hem zelf.

Men hield hem algemeen voor een weinig onnoozel en dat was hij dan ook, in dit opzicht althans.

Hij was een man van omstreeks vijf en vijftig

jaar, wiens lang haar reeds spierwit was en in krullen over zijn schouders viel.

Hij had een fraai, regelmatig gevormd gelaat, omlijst door een puntbaard van wit, zijdeachtig haar, maar er lag steeds een uitdrukking van droefgeestigheid op en voor den zielkundige was het maar al te duidelijk te zien dat deze man in zijn geestvermogens gekrenkt was.

Zijn oogen hadden een onzekere uitdrukking, maar zij moesten vroeger zeer mooi zijn geweest, groot, donkerblauw en zielvol.

Hij had een merkwaardige blanke tint, als van een jong meisje en het scheen alsof de ouderdom afgezien van de kleur van zijn haar, geen vat op dezen man had kunnen krijgen.

Hij kwam reeds sedert een jaar of vijf te Monte-Carlo en daarbij werd hij steeds vergezeld door een mooi jong meisje met goudblond haar, dat haar in dichte krullen langs de ronde wangen hing.

De gelijkenis van den man was te groot, dan dat men haar niet aanstonds als zijn dochter zou hebben herkend.

Ook op haar liefvallig gelaat lag vaak een waas van droefgeestigheid uitgespreid en het was alsof zij met tegenzin den voet zette in deze prachtig versierde zaal die reeds zoovele menschelijke ellende heeft aanschouwd.

Zij was meestal eenvoudig gekleed, evenals haar vader en zij waren ook zeker niet rijk, want zij logeerden in een eenvoudig pension, en namen nooit deel aan de talrijke feestelijkheden, waaraan Monte-Carlo zoo rijk is.

Monsieur Chaudois was steeds voorzien van een geheimzinnig notitieboekje dat hij stijf in de hand hield geklemd en dat hij, zoodra hij aan de speeltafel had plaats genomen, geopend naast zich lag met een potlood er op, waarmede hij nu en dan aantekeningen maakte.

Hij noteerde zijn zetten nauwkeurig en wachtte met onregelmatige tusschenpoozen alvorens opnieuw in te zetten.

Waarin zijn systeem eigenlijk bestond had nog nooit iemand kunnen doorgronden. Sommigen meenden dat Chaudois niets anders deed dan beurten over te slaan in een rekenkundige reeks, dat wil zeggen eerst twee, dan vier, dan zes, acht en zoo vervolgens, maar anderen zeiden dat het veel ingewikkelder was.

Maar ingewikkeld of niet — de croupiers

hadden u kunnen zeggen, dat het systeem van Monsieur Chaudois al evenmin deugde als welk systeem dan ook, om de even eenvoudige reden, dat het toeval zich nu eenmaal niet aan banden laat leggen en dat de kansrekening misschien reden van bestaan heeft bij het vaststellen van premiën van levensverzekeringen, maar zeker niet bij het spelen aan de roulette.

Er volgden soms, juist als Chaudois weder een groot aantal beurten oversloeg, een langdurige roode of zwarte reeks, zooals men dat noemt, zoodat men overal kreten van verbazing en ongeloof hoorde opgaan, reeksen van twaalf, veertien, ja zelfs zestien keeren dat de croupier moest uitroepen „Rouge gagne”!

En als dat het geval was zat „De man van het Systeem” hongerig toe te zien terwijl er een smartelijke uitdrukking kwam op het gelaat van zijn dochter die achter zijn stoel had plaats genomen en die daar dikwijls moest staan totdat haar voeten haar den dienst weigerden.

Want over het algemeen was het geluk Chaudois niet gunstig.

Somtijds won hij op een enkelen dag, na vele uren onafgebroken aan de speeltafel te hebben gezeten, tien à twaalfduizend francs en dan vertoonden zijn bleeke wangen kleine, vuurroode, ronde plekjes van opwinding — maar hij ging door met spelen, ondanks de op zachten toon gefluisterde smeekbeden van zijn dochter en veel sneller dan zij gekomen waren, zijn systeem ten spijt, slonk de stapel goudgeld en bankbiljetten die naast zijn sidderende rechterhand was opgetast.

Hij sprak voortdurend in zichzelf, nu en dan een zachten uitroep slakend, wat hij zeide had uitsluitend betrekking op zijn dwaze berekeningen.

Verder was er de man, die nooit anders speelde dan op Vrijdag, omdat dit volgens hem de eenige dag was waarop hij kon winnen.

Er was ook een onderwijzer, een Zwitser met sluis zwart haar en een ingevallen gelaat met brandende oogen, die altijd het minimum opzette, dat wil zeggen vijf franc en met een koortsachtigen gloed in zijn oogen het rollen van den ivoeren kogel volgde.

Er was een Engelsche miss, van nauwelijks zeventien jaar, die met het onverschilligste gezicht van de wereld en alsof zij zich vreeselijk verveelde, vijfduizend francs tegelijk opzette,

meestal à cheval, op pair of impair, maar wie het volstrekt niet scheen te kunnen schelen of zij won of verloor.

En dan was er de Hongaarsche oorlogswinstmaker!

Men was te Monte-Carlo heel wat gewend en men had er al vogels van zonderlinge pluimage gezien, maar niettemin had zijn verschijning opzien gebaard.

De heer Bela Sipos was een rasechte Hongaar, geboortig uit Temesvar en men zou waarschijnlijk nooit iets van hem gehoord hebben, wanneer hij niet tot die verzen had behoord, voor wien de oorlog een welkome gelegenheid werd, binnen zeer korten tijd rijkdommen te verzamelen.

Bela Sipos had van zijn vader een bloeienden handel in geconserveerde levensmiddelen geërfd.

Daarmede verdiende hij een behoorlijk inkomen, maar meer ook niet.

Maar het jaar 1914 was nog niet teneinde gekomen, of Sipos had den grondslag weten te leggen voor zijn geweldig fortuin.

Hij had zelfs nog meer en beter gedaan.

Hij had namelijk de groote ineenstorting van de Centrale Rijken zien aankomen en hij was zoo verstandig geweest, zijn miljoenen tijdig te beleggen in buitenlandsche waarden.

Hij behoefde er zich dus persoonlijk niets van aan te trekken dat de Oostenrijksche kronen daalden tot een waarde, die de bankbiljetten van duizend kronen tot weinig beter dan scheurpapier stempelde. En wanneer men zijn bezittingen omrekende in Hongaarsch geld, dan kwam men tot een fabelachtig hoog bedrag dat in de miljarden liep!

Toen Bela Sipos voor het eerst verscheen in Monte-Carlo wist men daar niet aanstonds of hij de voorlooper was van het circus van Barnum en Bailey dan wel een reiziger in simili-diamanten.

Hij droeg een costuum, geheel naar zijn eigen opvattingen en dat gemaakt was door een kleermaker, die zich daarvoor zeker zeer duur had laten betalen, omdat het werkelijk iets zeer bijzonders was!

Ofschoon de mode van de gekleede jassen reeds jarenlang achter den rug lag had Bela Sipos zich zulk een kleedingstuk laten vervaardigen en wel van bessensapkleurig laken, zoodat hij er uitzag als de Compère in een Revue.

Hij droeg daarbij een grijzen, hoogen hoed

naar de Engelsche mode, een kolossale, geele chrisant in het knoopsgat, een slipdas van roomkleurige zijde, waarin een ongelooflijk groote diamant schitterde, rood verlake schoenen, donkerblauwe slobkousen en uit zijn borstzakje gluurde tenslotte een slip van een kanten zakdoekje.

Bela Sipos had zich wellicht dit costuum uitverkoren, omdat hij klein van stuk was en misschien van oordeel dat een gekleede jas hem wat grooter zou doen schijnen.

Om die zelfde reden had hij zeer dikke zoolen onder zijn schoenen laten maken en bespottelijk hooge hakken, zoodat hij steeds den indruk maakte alsof hij op eieren liep.

Hij rookte sigaren, die op Cuba speciaal voor hem vervaardigd waren, ongeveer twee decimeter lang en voorzicn van een breed, zwaar verguld bandje, waarop in paarse lettertjes — de Hongaar scheen een bepaalde voorkeur voor deze kleur te hebben — zijn naam was gedrukt.

Hij kwam in gezelschap van zijn vrouw en zijn dochter — en voorts van een klein gevolg, bestaande uit een chauffeur, een eigen kok, een huisknecht, een kamenier en een linnenmeisje.

Het geheele gezelschap was gearriveerd in twee reusachtige auto's, een voor de Hongaarsche familie en een voor het bedienend personeel en deze laatste bevatte tevens de koffers, terwijl de trein naderhand nog bijna een geheel goederenwagon bagage aanbracht.

Bela Sipos nam zijn intrek in het „Hotel Splendid” — waarschijnlijk omdat het het duurste was en nam daar met vrouw en dochter zeven kamers in beslag.

Het werd spoedig bekend dat hij met een eigen motorboot zou deelnemen aan de races voor groote booten van dit jaar.

Mevrouw Sipos stak bijna anderhalf hoofd boven haar man uit en was breed naar evenredigheid.

Haar vijandinnen verzekerden dat zij driehonderd pond woog en haar vriendinnen zeiden dat haar gewicht onmogelijk onder de vierhonderd kon zijn.

Hoe dit zij — de Hongaarsche millionairsvrouw vertoonde zich als een zware, geweldig gespierde dame, met knevels als een veldwachter, gitzwarte, borstelige wenkbrauwen, een hoogmoedig opgetrokken neus en een onderkin.

Wanneer men het aanvallige dochttertje van

dit menschenpaar zag, dan kon men zich haast niet voorstellen dat Florence Sipos inderdaad een pand der liefde was van den heer Sipos en echtgenoot, hetgeen niettemin de onomstootelijke en door den Burgerlijken Stand vastgelegde waarheid was.

En de heer Sipos begon aanstonds te spelen...

Hij speelde zooals een ander tennist, roeit of zwemt, louter voor zijn amusement.

Hij won vaak, hij lachte dan — hij verloor eveneens tamelijk vaak en lachte dan nog harder.

Zijn vrouw keek met een strengen blik toe,

maakte nu en dan een opmerking in het Fransch dat klonk of er met een spijker over een vijl werd gekrast, of nam zelf plaats aan de speeltafel, zette een paar honderd francs op noir en streek de winst op met een vies gezicht, of haalde hoorbaar haar neus op wanneer de croupier haar dertig bankbiljetten met het automatisch gebaar dat hij zich had aangewend, naar zich toeharkte.

Aldus was het gezelschap samengesteld, hetwelk zich in de speelzalen van Monte-Carlo ophield, op het tijdstip, waarop deze episode zich afspeelt.

De goedkoopste en beste is
Cigaret J. v. K.

Hoofdstuk II.

Allerlei geruchten.

Het was omstreeks drie uur in den middag en ofschoon het buiten verrukkelijk weder was dat tot wandelen noodde, waren de drie groote speelzalen van het Casino niettemin overvol.

Alle stoelen rondom de speeltafel waren bezet en ongeduldig wachtten degenen die daar achter stonden totdat er een plaatsje zou vrijkomen.

De heeren waren voor het meerendeel in rok, de dames droegen groot toilet — maar er waren er ook genoeg die eenvoudiger gekleed waren — ofschoon het dan vast moest staan voor de Directie van de Bank, dat deze lieden zeer rijk waren.

Want het consigne was streng en de gegalonneerde lakeien bij den ingang der zalen keken nauwlettend toe, dat geen armoedig uitzienend persoon ze ontheiligde door hun aanwezigheid.

Zij moesten ook toezien dat er niet gestolen werd en werden gekozen onder sterke en vastberaden mannen, die handelend wisten op te treden als het noodzakelijk was.

In een hoek van de Roulette-zaal stond een groepje heeren bijeen, allen in den rok gekleed, die op zachten toon met elkaar spraken.

— En ik kan verzekeren, mijne heeren, dat hij

hier komt als hij er al niet is! zeide een hunner, een elegant jongmensch van een jaar of vijf en twintig met een gladgeschoren gelaat en glanzend zwart haar, in het midden gescheiden.

— Kom, kom — ik geloof het niet, Jonnard! riep een corpulent mannetje uit met een volkomen kalen schedel en vroolijke lichtblauwe oogen. Maar ik ken je — je wilt ons natuurlijk weer ongerust maken!

— Ik wil u alleen waarschuwen, mijne heeren, dat is alles! hernam Jonnard op kalmen toon en ik herhaal u dat John Raffles hier is, of anders binnenkort hier zal komen! Mijn oom, de commissaris van politie, heeft het mij medegedeeld en hij zegt dat zijn inlichtingen volkomen betrouwbaar zijn.

Een oogenblik heerschte er stilte.

De mededeeling van Jonnard had blijkbaar een onaangename indruk gemaakt.

Al deze lieden waren rijk en zij wisten maar al te goed, dat de rijken veel te duchten hadden van den geheimzinnigen avonturier, die in den laatsten tijd weder zoo veel van zich had doen spreken en naar wien door de politie te Londen met grooten ijver, maar helaas vruchteloos werd gezocht.

Maar na eenige oogenblikken schudde het kaalhoofdige, opgewekte heertje zijn hoofd en zeide, terwijl hij zijn stem nog meer liet dalen:

— Ik kan het nog altijd niet gelooven! Men heeft mij veel van dien Raffles verteld — maar ik blijf volhouden dat het voor het meerendeel zuivere fantasie is! Kortom — die Raffles is een uitvindsel van journalisten die om stof verlegen zitten en daarom aan hun lezers iets opdisschen, waarin spanning en sensatie zit!

— U wilt dus in ernst zeggen dat Raffles niet bestaat? vroeg Jonnard op afkeurenden toon.

— Dat wil ik inderdaad!

— Dan handelt u onverstandig! mijn waarde Lecomte! Menigeen heeft hetzelfde gezegd — soms een weinig te overluid en een paar dagen later kwam John Raffles hem in persoon krachtadig overtuigen dat hij wel degelijk bestond — en de betreffende persoon behield daar zelfs een onuitwisschbare herinnering aan, want om het hem vooral niet te laten vergeten, nam Raffles dan eenige duizenden ponden sterling, een kistje juweelen of iets dergelijks mede!

Lecomte scheen nog niet geheel en al overtuigd te zijn, maar er lag toch iets schichtigs in zijn blik, dien hij op de spelers vestigde, waarvan hij alleen de ruggen kon zien.

— Gij kijkt naar de speeltafel, mon cher? Ik wil u wel zeggen dat het mij persoonlijk volstrekt niet zou verwonderen als het naderhand zou blijken dat Raffles zich onder die uitstekend gekleede heeren bevindt.

— Gij maakt mij werkelijk bang, Jonnard! hernam Lecomte en zijn oogen stonden niet zoo opgewekt meer als zoeven. Ik wil je niet verhalen dat ik op het oogenblik een groot kapitaal in huis heb en het is een onaangenaam denkbeeld dat ik dat misschien zal moeten beschermen tegen de grijpgrage vingers van dien Engelschen dief!

— Een dief, maar een gentleman, naar men zegt! liet een der andere heeren zich hooren, een zeer lang en zeer mager heer met een smalle borst en een hoogen rug, wiens uitspraak maar al te zeer den zoon van John Bull verried.

— Gentleman of niet — of ik door den een of door den ander bestolen word, voor mij blijft het vrijwel hetzelfde, bromde Lecomte. Intusschen blijf ik hopen, Jonnard, dat de inlichtingen van je oom toch niet zoo voortreffelijk blijken te zijn

als jij me zoudt willen laten gelooven en vertel me nu maar liever of je denkt deel te nemen aan de races?

— Neen, ik zal mij dit jaar onthouden — —

Op dit oogenblik werd de aandacht van het groepje heeren afgeleid door het binnentreden van den „man met het systeem”, Monsieur Chadois.

Hij was nog steeds vergezeld van zijn dochter en wat nog nimmer gebeurd was, hij kwam te laat.

Alle plaatsen waren reeds lang bezet, en hij zou vele uren moeten wachten alvorens hij aan de beurt zou kunnen komen.

Er vertoonde zich een trek van ongeduld op zijn bleek gezicht, en hij trok met een zenuwachtig gebaar aan zijn witten puntbaard.

Zijn dochter scheen hem met enkele woorden te kalmeeren, maar de oude man drong zoo lang aan, tot zij hem naar de speeltafel had gebracht, waar hij post vatte achter een rij van 5 personen, die zich achter een stoel hadden geplaatst, waarbij hij zwaar leunde op den schouder van zijn dochter.

— Een eigenaardig stel! liet Lecomte zich spottend hooren.

— De vader is een dwaas — of liever een beklagenswaardige onnoozele, zeide Jonnard, terwijl een lichte blos zijn gelaat kleurde. Maar de dochter — nu het is voegzamer in deze omgeving niet over een onschuldig jong meisje te praten.

Lecomte scheen een opmerking te willen maken, maar een blik op het ernstige gelaat van Jonnard scheen hem tot andere gedachten te brengen.

Maar de lange magere heer had zijn blikken niet van vader en dochter afgehouden en vroeg nu:

— Is dat niet die zonderling, die zich verbeeldt dat hij een onfeilbaar systeem heeft gevonden, om de bank te laten springen?

Jonnard knikte, zonder te antwoorden.

— Wie is hij eigenlijk? vroeg Lecomte nieuwsgierig.

— Een Parijsch advocaat! antwoordde Jonnard. Men zegt dat hij een weinig malende is geworden door den dood van zijn nog jonge vrouw, die acht jaar geleden bij een vreeselijk spoorwegongeluk het leven verloor. Zij zat tegenover hem in dezelfde coupé, en hij zag het aan, hoe zij letterlijk werd verpletterd door de op elkaar

toeschuivende wanden van de coupé. Het werd zoo erg dat er van pleiten geen sprake meer was — hij kon de zaken van zijn cliënten niet meer uit elkander houden — het was ellendig! Er was echter een klein fortuin naar ik hoor, en Chaudois had goeie vrienden die het voor hem beheerden. Maar helaas werd hij aangegrepen door een idee fixe. Hij aanbidt zijn dochter Anne, en hij verbeeldt zich dat hij om harentwille zeer rijk moet zijn, ofschoon zij de eenvoud zelve is, en op rijkdom volstrekt niet gesteld. Hij heeft toen een systeem opgesteld en dat verbeterd hij nog telkens, en hij verkeert in de stellige waan dat vroeg of laat de fortuin moet zwichten voor zijn systeem. Hij komt nu al vijf jaar hier, en Anne vergezelt hem daarbij steeds — zonder haar zou hij zeker al lang onder een auto gelegen hebben, of in de Golf van Monaco zijn geloopt — hij denkt inderdaad over niets dan over zijn stelsel om te winnen!

— Je bent voortreffelijk op de hoogte, mon cher! hernam Lecomte op eenigszins spottenden toon. Je schijnt hen goed te kennen!

— Ik ben verleden jaar toevallig met hen in kennis gekomen, antwoordde Paul Jonnard, en weer steeg in zijn wangen dezelfde lichte bloos op. Chaudois werd vroeger als advocaat zeer hoog geschat — — —

— En gij schat zijn dochter zeer hoog! merkte Lecomte droogjes op. O! verontschuldigd je vooral niet! Als ik twintig jaren jonger was, zou ik waarschijnlijk evenzeer verheugd zijn over het feit dat ik kennis met het aanvallige meisje had gemaakt. Het is alleen maar jammer, dat haar vader weinig — hoe zal ik het uitdrukken — weinig presentabel is!

— Chaudois is een zeer fatsoenlijk man! riep Jonnard uit. Wanneer hij slechts normaal van hersens was, zou hij een zeer goed figuur slaan in ieder gezelschap, daar ben ik zeker van. Hij werd onder de leden van de Parijsche balie zeer hoog geschat om zijn onkreukbaarheid, zijn waarheidsliefde — zeker iets zeer bijzonders bij een advocaat! — en zijn onberispelijken levenswandel. Zijn goede hart bracht hem er menigmaal toe, onbemiddelde lieden gratis te helpen, ofschoon hij zelf verre van rijk was.

— En nu komt hij hier om rijk te worden door het spel? vroeg Lecomte weder.

— Dat wil hij niet voor zich zelf maar voor

zijn dochter, die hij afgodisch lief heeft! antwoordde Jonnard op ernstigen toon.

Lecomte haalde de schouders op en zeide:

— Hij wil waarschijnlijk een bruidschat voor het lieve kind bijeen winnen! Nu, als hem dat moet gelukken met behulp van zijn systeem, dan zal de kleine Florence wellicht ten eeuwigen dage ongehuwd blijven!

— Er zijn misschien wel mannen, Lecomte, hernam Jonnard op strengen toon, die haar zouden huwen zelfs al bracht zij geen centime mee ten huwelijk! En ten slotte zou ik je wel willen verzoeken, in mijn bijzijn niet meer op die eenigszins spottende en kleineerende wijze over dat jonge meisje te spreken, dat zich voor haar verdwaasden vader een engel van goedheid en offervaardigheid heeft betoond.

— Ik zal het in mijn oor knopen, waarde Jonnard! zeide Lecomte, terwijl hij een diepe buiging voor den jongen man maakte. Ik wist natuurlijk niet, dat je je had opgeworpen als haar ridder!

— Dat heb ik ook niet! hernam de jonge man kortaf. Wij kennen elkander nog slechts kort. Maar toch zal ik niet toelaten, dat er in mijn tegenwoordigheid op oneerbiedige wijze over haar gesproken wordt. Als gij wist, welk een teedere liefde zij haar vader toedraagt, hoe geduldig zij al zijn dwaze luimen en grillen verdraagt, hoe zij hem altijd hierheen vergezelt, al kost het haar moeite genoeg, dan zoudt gij mij beter begrijpen! En laten wij nu maar van onderwerp veranderen, als gij het goed vindt! Weet gij al, dat de Hongaar gisteren avond bijna dertig duizend francs heeft gewonnen?

— Bela Sipos? riep de magere heer uit. Het is verwonderlijk, dat de fortuin bij voorkeur haar gaven strooit over dengeen, die haar gunsten niet meer van noode hebben! Ik vind den man ridicuul!

— Maar zijn dochter is allerbekoorlijkst! liet Lecomte zich hooren en zijn oogen begonnen te schitteren. Wat een vuur — wat een temperament! En zij spreekt Fransch als een geboren Française.

De magere heer, wiens naam Montjoie luidde en die tot degenen behoorde, die hier door eenige gelukkige zetten hun geschokte finantien hoopten te herstellen, keek Lecomte met een schuinsch

oog aan en scheen deze opmerking slechts ten halve te waardeeren.

Jonnard echter glimlachte flauwtjes, want hij had den blik gezien en het was een publiek geheim, dat Montjoie er volstrekt geen bezwaar tegen zou hebben, de schatrijke erfdochter als zijn bruid naar het altaar te geleiden — en van Lecomte gingen dezelfde geruchten, al was hij in mindere mate berooid als zijn vriend Montjoie.

Beiden hadden zich aanstonds aan den rijken Hongaar laten voorstellen, zoodra zij van zijn groote rijkdommen gehoord hadden en ofschoon zij beiden den man bespottelijk vonden, zoo kon hun dat niet weerhouden, ernstig het hof te maken aan Florence, tot dusverre echter met weinig resultaat.

Alsof Bela Sipos op de opmerking van Lecomte gewacht had, zoo trad hij daar juist de speelzaal binnen, op den voet gevolgd door vrouw en dochter.

En het moest gezegd worden — Florence zag er inderdaad zeer bevallig uit in haar lichtblauw toiletje van crêpe de chine.

Het jonge meisje had de heeren in hun hoekje spoedig genoeg opgemerkt, maar ofschoon Montjoie en Lecomte ijverig als knipmessen bogen, zoo scheen zij toch in het geheel geen notitie van hen te nemen, hetgeen de twee vrienden onmiddellijk aan elkanders aanwezigheid toeschreven.

Bela Sipos zag er opgeblazener en arroganter uit dan ooit.

Hij droeg een enormen diamant in zijn hagelwit overhemd, diamanten manchetknoopen en een diamanten doekspeld in zijn zijden rokdas.

De Hongaar schreed regelrecht op de speeltafel toe en het scheen hem ten zeerste te verbazen, dat men daar niet dadelijk plaats voor hem maakte.

Hij moest echter nog een half uur wachten, alvorens er een plaats voor hem vrij kwam, hetgeen hem zeer uit zijn humeur scheen te hebben gebracht.

Zijn echtgenoot keek even toe en wandelde daarop met Florence de zaal op en neer — „met opgetrokken knevels!” zooals Lecomte boosaardig opmerkte.

En telkens als de beide dames voorbij kwamen, trachtten Lecomte en Montjoie een blik

op te vangen uit de groote, gitzwarte oogen der jonge Hongaarsche.

Na verloop van omstreeks een half uur trad er een oude heer met kaarsrechte houding binnen, die even rondkeek en toen het kleine groepje heeren in het oog kreeg.

Hij kwam regelrecht op Paul Jonnard toe, nam hem onder den arm en voerde hem met een enkel woord van verontschuldiging tegen de andere heeren een weinig terzijde.

Onwillekeurig hadden veler blikken zich naar den zooveen binnengetreden ouden heer gewend, want talrijk waren degenen die hem kenden — het was de commissaris van politie, Dujardin.

— Wat is er, oom? vroeg Paul Jonnard fluisterend en een weinig verbaasd.

— Ik wilde je slechts even zeggen, mijn jongen, dat onze inlichtingen maar al te juist zijn gebleken — het is zeker, dat John Raffles op dit oogenblik hier is!

— Maar hoe heeft men dat kunnen ontdekken, oom? vroeg Jonnard verwonderd. Ik meende dat nog nooit iemand er in geslaagd was eenig spoor van den gentleman-inbreker te volgen.

— Het is ook moeilijk genoeg gegaan, waarde Paul, maar we kunnen ons niet vergissen ditmaal — er zijn aanwijzingen, volgens welke John Raffles op dit oogenblik hier te Monte-Carlo moet zijn!

— En onder welke vermomming dan?

— Ja, als wij dat wisten! riep Dujardin met een gebaar van wanhoop uit. Zoover gaan mijn inlichtingen nu weer niet! Als ik wist onder welk mom hij zich hier ophoudt, dan zou ik natuurlijk onmiddellijk overgaan tot arrestatie, want reeds lang geleden heeft de Engelsche justitie tot ons het verzoek gericht om dien stoutmoedigen avonturier aanstonds te arresteeren, wanneer de politie daar kans toe zag, en hem uit te leveren! Ik wil je echter wel zeggen, Paul, dat zich hier wellicht een zeer gunstige gelegenheid aanbiedt om je met een enkelen slag naam te maken! Je bent nu slechts nog surnummerair — maar ik ben vast overtuigd dat je een paar rangen zou overslaan bij het politiecrops, wanneer je er in zoudt kunnen slagen je van Raffles meester te maken! Ik spreek nog niet eens van de premie van tweeduizend pond sterling, dat is bijna honderdduizend franc, die op zijn aanhouding gesteld is. Het is waar, je bent tamelijk

rijk, en voor het geld behoef je het niet in de eerste plaats te doen — maar honderdduizend franc mag men toch niet afslaan!

— U spreekt er over, oom, alsof ik Raffles reeds zoo goed als gearresteerd had, zeide Paul Jonnard op spijtigen toon. Maar ik vraag mij af hoe mij iets zou gelukken hetwelk zelfs niet verricht kon worden door de beste detectives van Scotland Yard! Natuurlijk zal ik echter mijn best doen. Ik hoop echter, oom, dat ge mij daarbij behulpzaam zult zijn, en mij althans eenige gegevens zult mededeelen! Het krioelt hier op het oogenblik van vreemdelingen, er zijn er duizenden, en om onder hen naar den Grooten Onbekende te zoeken heeft niet veel meer nut dan naar een naald te speuren in een hooiberg.

— Ik erken Paul, dat de moeilijkheden zeer groot zijn, zeide Dujardin, terwijl hij zenuwachtig aan zijn lange, martiale knevels trok, maar toch moeten we ons uiterste best doen den kerel hier te vatten.

— Is het bekend of hij met eenig bepaald doel is hiergekomen!

— Wie weet er ooit iets van het doel van John Raffles? riep de Commissaris van Politie grimmig uit. Stelen is natuurlijk zijn doel — en meer kan ik je er niet van zeggen. Het zal echter zaak zijn, de zeer rijke lieden die hier vertoeven, zoo weinig opvallend als mogelijk is, te bewaken — want Raffles zal zich zeker wel in hun nabijheid ophouden. Ook hier in de speelzaal zal een wakend oogje gehouden moeten worden, want het is zoo goed als zeker, dat hij ook hier wel zijn slag zal trachten te slaan! Je verlof is nog wel niet geheel en al beëindigd, maar ik reken er op, Paul, dat je deze gelegenheid zult weten aan te grijpen! En nu iets anders, mijn jongen, waarover ik je eerder heb willen onderhouden! Het is er hier misschien niet de aangewezen plaats voor, om dergelijke zaken te behandelen, maar ik heb het zeer druk, en ik zal waarschijnlijk niet spoedig in de gelegenheid zijn over dergelijke dingen opnieuw met je te spreken. Zeg me dus ronduit — is het waar, wat men fluistert, dat jij Anne Chaudois op discrete wijze het hof maakt?

De Commissaris keek zijn neef strak aan, en

toen deze niet aanstonds antwoordde, maar blijkbaar verlegen werd, ging hij voort: ●

— Je begrijpt heel goed dat ik het niet vraag uit louter zucht om mij met je hartsgeheimen te bemoeien! Maar je weet hoeveel ik van je houd! Sedert je je ouders verloren hebt, heb ik altijd getracht de plaats van je goeden vader naar beste weten te vervullen, en ik ben in zekeren zin voor je verantwoordelijk. Nu is het een feit dat het er met dien Chaudois alles behalve schitterend voorstaat. Ik heb eens inlichtingen te Parijs laten inwinnen, en daaruit blijkt mij, dat die ongelukkige dwaas binnenkort straatarm zal zijn, wanneer hij op deze wijze voortgaat! Je zult echter zelf wel begrijpen dat het voor een aanstaanden Commissaris van Politie — want ik hoop dat je eenmaal mijn plaats zult bekleeden — moeilijk aangaat, een meisje te huwen, dat als vader een dwaas en een ontoerekenbaren geldverspiller heeft, een man, die zweert bij zijn onzinnig „systeem”, kortom, een man, met wien je je onmogelijk zoudt kunnen vertoonen!

Paul Jonnard had met gebogen hoofd toegelusterd, zonder zijn oom een enkele maal in de rede te vallen, maar nu keek hij hem recht in de oogen en zeide, na zijn hand te hebben gegrepen:

— Luister eens oom! Ik weet dat gij altijd goed voor mij zijt geweest! Gij hebt mijn opvoeding ter hand genomen, gij hebt mij den weg geëffend bij de keuze van een beroep, gij hebt het fortuin beheerd dat vader mij naliet en ik weet dat gij nu slechts zoo spreekt uit bezorgdheid voor mijn geluk! Gij zeydet zoeven dat ik Anne Chaudois het hof maakt! Het is echter meer dan dat...

Dujardin keek zijn neef eenige oogenblikken zwijgend aan en zeide toen:

— Staan de zaken zoo? Dan vrees ik, dat ik mijn opmerking even goed voor mij had kunnen houden, want je hebt den aard van je vader. Nu, wij spreken er later nog wel eens over! Misschien kom je wel tot andere gedachten. In ieder geval zal het een goede verstrooiing voor je zijn, wanneer je je thans bezig houdt met het opsporen van John Raffles, want wij zullen en wij moeten hem vangen!

Hoofdstuk III.

John Raffles ten toonele.

Het was drie dagen later en de dag, vastgesteld voor den grooten wedstrijd in de baai van Monaco, een der schoonste ter wereld en bij uitstek geschikt om er dergelijke wedstrijden te houden, die over den geheelen afstand gevolgd kunnen worden van den verrukkelijk schoonen wandelweg van Monte-Carlo.

Het weer liet zich zeer schoon aanzien en alles beloofde een sportevenement van den eersten rang.

Aan de races zouden niet alleen kleine en groote renbooten deelnemen maar ook groote toerbooten en de deelneming was dat jaar zeer groot.

Maar ofschoon er zeer veel vreemdelingen naar de wedstrijden waren gaan kijken, zoo was dat toch nauwelijks merkbaar voor de speelzaal, want men verdrong zich als steeds om de speeltafel.

Bela Sipos werd echter gemist, evenals zijn vrouw en dochter.

Het was bekend, dat de schatrijke Hongaar de wedstrijden zou bijwonen aan boord van zijn splinternieuwe motorboot, die pas een week geleden van de werf was gekomen en plaats bood aan twintig tot vijftwintig opvarenden, zonder de bemanning te rekenen die uit vier koppen bestond, een kapitein, een stuurman, een machinist-kok en wat men gewoonlijk een „zwabber” pleegt te noemen, welke weinig sierlijke naam gegeven wordt aan het jeugdige lid der bemanning, dat meer speciaal belast is met het schoonhouden of zwabberen van het dek en zijn naam ontleent aan het werktuig hetwelk hij bij voorkeur hanteert.

Maar Madame Impair, Monsieur Chaudois en de meeste andere stamgasten waren aanwezig.

Buiten mocht de zon heerlijk schijnen, op de de baai mocht een verrukkelijk koeltje waaien, er mocht uitstekende sport te zien gegeven worden — dat alles liet hun volkomen koud, zij gevoelden zich slechts in hun element in de weelderige, zwaar vergulde speelzaal.

Er was een voortdurend komen en gaan van

spelers en het was zoo druk dat de croupiers, van wier aandacht het uiterste gevergd werd en die een zeer inspannend beroep uitoefenen, reeds tweemaal waren afgelost — zij doen meestal niet langer dan twee achtereenvolgende uren dienst.

Het was omstreeks half twee in den middag, toen de bank voor het eerst sprong.

Dat maakt op den buitenstaander steeds een grooten indruk en de onnoozele leek meent, dat er thans een soort crisis is ontstaan en de speelbank voor een soort crisis geplaatst wordt.

Niets is echter minder waar!

De croupier vangt den dag aan met een kapitaal van omstreeks twintig duizend francs en het gebeurt maar zeer zelden, dat hij bij het einde van zijn „tournee” niet heel wat meer dan dat bedrag naar de kas brengt, waarbij hij steeds vergezeld wordt door twee gegalonneerde bedienden, die hem tegen een mogelijken overval moeten beschermen.

Maar het komt ook wel voor dat een speler buitengewoon gelukkig is en dat hij bijvoorbeeld binnen een uur de twintigduizend francs van den croupier in zijn zakken heeft laten overgaan.

Dan heeft deze heer slechts op een belletje te drukken, onder het beheer van zijn hand en een oogenblik later wordt hem door den hoofdkassier opnieuw een bedrag van twintigduizend francs gebracht.

Het is enkele malen voorgekomen dat de bank drie maal op een enkelen dag sprong — maar de croupiers blijven glimlachen en dat kunnen zij doen, want het is een matematische waarheid, dat de bank van Monte-Carlo op den duur onmogelijk verliezen kan!

Iedereen weet dat, of althans iedereen kan het weten — en toch heeft de speelbank van Monte-Carlo en hebben alle andere banken die volgens hetzelfde stelsel werken, steeds groote fortuinen opgeleverd.

Het is in enkele woorden uitgelegd.

Er zijn aan de roulette dertig kansen dat de inzetter wint, tegen dertig dat de bank zal winnen, maar — dan is er nog de verraderlijke nul

— en deze een-en-dertigste kans komt steeds ten voordeele van de bank — nimmer ten gunste van den inzetter!

En hoe vreemd het ook moge klinken — het is deze nul die den vorst van Monaco tot een der rijkste mannen van Europa heeft gemaakt!

Wij zeiden dat de bank om half twee was gesprongen.

Het feit verwekte eenige opschudding en aller oogen zochten de gelukkige die dit had weten te bewerkstelligen.

Het bleek Madame Impair te zijn!

Zij was uiterst kalm, alleen een weinig bleeker dan gewoonlijk en zij wenkte een der gegalonneerde bedienden, die een oogenblik later haastig kwam aandragen met een linnen geldzak, waarin hij met een handige beweging de goudstukken, bankbiljetten wierp, waarna hij den zak toebond en met een beleefde bulging aan de oude dame ter hand stelde.

Deze stond op, ongeveer twee-en-dertig duizend francs rijker, dan toen zij een uur geleden ging zitten en schreed op haar kruk steunend, de deur uit, naar de waranda die uitzicht heeft op het heerlijke park, dat bij de speelbank behoort en dat onder zijn zwaar geboomte vooral vroeger talrijke zelfmoorden heeft aanschouwd.

De gediensstige portier zorgde dat zij spoedig een auto kreeg en toen zij wegreed heerschte er nog altijd een soort eerbiedige stilte in de speelzaal — het was alsof de menigte verzonken was in een gebed, opgezonden naar „Het Gouden Kalf”. Maar reeds had de hoofdkassier een nieuwen geldvoorraad gebracht en een oogenblik later klonk de eentonige stem van den croupier, die riep: „Faites vos jeux, Mesdames et Messieurs!”

Daarop herhaalde hij de inzetten van iederen speler en toen klonk het: „Le jeu est fait! Rien ne va plus!”

De man had dit waarschijnlijk reeds duizenden keeren geroepen, evenals hij duizenden malen met zijn lange mahoniehouten hark of schoffel goud naar zich toe had gegräaid of naar de winnende spelers had geschoven.

En het spel begon opnieuw.

Ditmaal echter keerde de kans en de spelers verloren zeer veel geld.

Voortdurend nam de stapel goudgeld en bankpapier in omvang toe, die voor den croupier lag.

Het was alsof de fortuin aan de bank weder

wilde goedmaken wat zij zoeven bedorven had.

Toen het tijdstip aanbrak waarop de croupier zijn plaats moest afstaan aan zijn opvolger, lag er een stapel geld voor hem ten bedrage van minstens zeven maal honderd duizend francs!

De croupier greep een breede tasch van donkerbruin, zeer zwaar linnen en met een ijzeren beugel, veel gelijkend op de tasschen welke de postbeambten gebruiken bij het leeghalen van de brievenbussen, opende den vierkanten beugel en streek met een enkelen armzwaai het goudgeld en de biljetten in de tasch.

Hij sloot ze weder, wenkte de twee gegalonneerde bedienden, die zwijgend en statig op hun post bij de deuren stonden en het drietal verliet de speelzaal teneinde zich naar de algemeene kas te begeven, waar het geld geteld moest worden, een werkje, waarbij de zoeven afgeloste croupier tegenwoordig moest zijn.

De weg van de speelzaal tot aan de safe, waar de hoofdkassier, de boekhouder en het overige administratieve personeel hun werk verrichten is slechts kort en loopt voor een deel langs de waranda, die uitzicht geeft op het park en verder over een deel van de schoone baai.

Het was ongeveer in het midden van deze open waranda dat de croupier een hand op zijn schouder voelde.

Hij stond verbaasd stil en keek den bediende, die aan zijn linkerzijde liep, verbaasd en een weinig knorrig aan.

— Wat wil je, Gaston? vroeg hij. Laten wij voortmaken — ik wil nog een gedeelte van den wedstrijd zien.

— Ik vrees dat er niet veel van zal komen, mijnheer! zeide Gaston hoofdschuddend. Gij zult heel andere dingen te doen hebben!

— Wat wil je daarmee zeggen? vroeg de croupier verbaasd en naar het schein ook een weinig ongerust. Maak voort — men wacht op ons!

En hij wilde zich weder op weg begeven, toen hij een eigenaardigen druk in zijn zijde ter hoogte van zijn valschen rib meende te gevoelen. Hij keek onwillekeurig ter zijde en zijn blik viel op het voorwerp dat dezen druk veroorzaakte.

Het was de glinsterende loop van een grooten revolver.

De croupier werd zeer bleek en stond met trillende knieën stil, terwijl hij zijn lippen met

zijn tong bevochtigde, maar blijkbaar niet in staat was eenig geluid voort te brengen.

De gegalonneerde bediende keek hem glimlachend aan, zonder evenwel zijn revolver van plaats te doen veranderen en zeide toen op den natuurlijksten toon van de wereld:

— Ik geloof dat wij elkander al begrijpen, mijn waarde heer! Een goed verstaander heeft aan een half woord genoeg — en somtijds behoeft hij zelfs dat halve woord niet! Laat uw tasch met geld maar los, mijn vriend zalgaarne dat vrachtje van u overnemen!

Wellicht was de croupier niet laffer dan duizenden andere mannen, maar hij voelde nog altijd den druk van den revolverloop in zijn zijde, hij was nog jong en volstrekt niet van zin voor het geld van een ander zijn leven te laten.

Hij liet dus den zak uit zijn vingers glippen en stamelde:

— Gij zult mij toch niet dooden?

— Ik denk er geen seconde aan, mijnheer! antwoordde de bediende. Ik heb nog nimmer bloed vergoten en ik zou het ook ditmaal niet gedaan hebben, dat verzeker ik u! Zie eens hier, ik was zoo bevreesd, dat de revolver misschien bij ongeluk zou afgaan dat ik haar niet eens geladen heb! Neen — het is nu te laat — gij hebt de tasch reeds losgelaten — en zooals gij ziet is mijn collega er reeds mede vertrokken. En al is de tasch vrij zwaar, gij kunt opmerken dat hij als een haas loopt en spoedig uit het gezicht zal zijn.

De croupier, woedend dat hij zoo bedrogen was en meenende dat hij thans den dief wel kon overweldigen, hief de hand op, om hem aan te grijpen, maar de ander ontdeed hem bliksemsnel en trof hem met zooveel kracht met de gesloten linkervuist tegen de kin, dat de croupier achterover viel en roerloos tusschen de pilaren van de waranda bleef liggen met het hoofd op het grasveld hetwelk aan de waranda grensde.

De bediende verloor geen tijd, maar snelde zijn medeplichtige achterna, die in de richting van de baai verdwenen was.

En hij mocht wel haast maken, want de croupier had een luiden kreet van woede geslaakt, die misschien gehoord zou zijn en zoodra men hem bewusteloos vond, zou men natuurlijk raden wat er gaande was.

Hij zette het dus op een loopen en rende als een hert door het park.

Na ongeveer vijf minuten met onverminderde snelheid te hebben voortgelopen bereikte de bediende een klein paviljoen waar des avonds wel thee werd gedronken en waarachter een groote holle boom stond.

Hij vond daar den anderen bediende, die bezig was met de grootste snelheid een colbert-pak aan te trekken, nadat hij de gegalonneerde jas en het roode vest had uitgeworpen.

Zonder een woord te spreken tastte de man, die zooveen was aangekomen in het binnenste van den hollen boom, haalde er een groot in zeildoek gewikkeld pak uit, luisterde even aandachtig, en begon toen met verbazende snelheid zich op zijn beurt te verkleeden.

Hij ontdeed zich van een pruik met kort wit haar, en vertoonde nu een scherp gesneden geelaat, en glanzend zwart haar dat aan de slapen een weinig begon te grijzen.

De met goud gestikte jassen en het zeildoek werden vliegensvlug in het groote gat van den hollen boom verborgen, de kleinste der beide mannen, die ook het vlugst scheen, nam de bruine tasch weder ter hand, en de vlucht werd voortgezet.

Het werd hoog tijd, want het werd hun maar al te spoedig duidelijk, dat de overval reeds ontdekt was.

In het park, achter hen, klonk luid geschreeuw en men hoorde zelfs het blaffen van honden die blijkbaar op hun spoor waren afgezonden.

Zonder ooit achter zich te zien, renden de twee mannen voort, om de beurt de zware tasch dragend, totdat zij eindelijk het begin bereikten van een der hooge marmeren trappen, die van het park van het Casino direct toegang geven tot den strand-boulevard die de baai van Monaco bijna in haar geheele lengte omgeeft.

Zij hadden blijkbaar iets op hun achtervolgers gewonnen, want zij waren goede loopers, maar het geblaf van de honden was steeds duidelijker geworden, en er kon niet aan getwijfeld worden of de dieren hadden hun spoor gevonden.

Zij ijlden de trap af, die ruim negentig treden telt, op geregelden afstand onderbroken door terrassen, met onbegrijpelijke snelheid en zeer vele wandelaars keken verbaasd toe.

Maar niemand begreep eigenlijk wat er gaande was, en men dacht waarschijnlijk aan een grap of een wedstrijd van de beide keurig gekleede

heeren, met hun smetteloos witte pantalons, keurige schoenen en platte zeilpetten.

Misschien zou het anders geweest zijn, wanneer men de achtervolgers had kunnen zien, maar dezen hadden den zoom van het park nog altijd niet bereikt.

Juist toen de beide vluchtelingen de kade bereikt hadden, verschenen twee ruigharige terriers woedend blaffend, boven aan de trap, bijna aanstonds gevolgd door een paar mannen, die zelfs op dien afstand te herkennen waren als gendarmes, vanwege hun geweldige steken en hun wit ledergoed, koppels en draagriemen.

De twee mannen staken met onbegrijpelijke snelheid dwars de kade over, op gevaar af door

voorbijsnellende auto's te worden gegrepen en sprongen toen in een kleine motorboot die daar blaarblijkelyk gereed had gelegen en waarin zich een man van geweldigen lichaamsbouw bevond, gespierd als een Hercules en met vuurrood haar.

De beide gewaande bedienden die op dat oogenblik veilig de motorboot hadden bereikt waren John Raffles, de Gentleman-Inbreker, en zijn trouwe vriend Charly Brand, die hem in tal van avonturen terzijde had gestaan.

En de reus in de motorboot was James Henderson, de chauffeur van Raffles, die hem menigmaal een trouwe helper was geweest bij de gevaarlijkste ondernemingen.

Aanbeve'end,
Cigaret J. v. K.

Hoofdstuk IV.

Aan boord van de „Stella Mara”.

Nauwelijks hadden Raffles en Charly Brand in de motorboot plaats genomen of de reus draaide den zwengel van de motorboot om, en het ranke vaartuigje stak van wal.

Maar helaas — de politiehonden lieten zich niet misleiden door de verkleedpartij.

Zij kwamen woedend blaffend de trap afstormen, gevolgd door de gendarmes en een groot aantal beambten van de speelbank, spelers, en wandelaars uit het park.

Onder luid getier kwam deze geheele bende de trap afstormen, waarbij de achtervolgers bijna over eikander struikelden, in hun haast om beneden te komen.

Onder hen bevond zich de croupier, blootshoofds, door wraakzucht bezielde en harder schreeuwende dan alle anderen.

Maar toen zij de kade bereikten bevond de kleine motorboot zich reeds een vijftig meters van de aanlegplaats.

Maar — er is iets dat nog veel sneller gaat dan de snelste motorboot en dat is een kogel!

De gendarmes, waarvan er steeds een half

dozijn in het park patrouilleerden, waren met hun karabijnen gewapend en zij begonnen op de motorboot te schieten, wat niet zonder gevaar was, daar er zich op de baai zeer veel vaartuigen bevonden die gevaar liepen te worden getroffen.

Voorbijgangers kwamen verschrikt toelopen en het was een oogenblik een groot tumult, terwijl eigenlijk niemand begreep wat er geschied was, daar allen door elkander schreeuwden.

Maar intusschen vloog de motorboot met de vluchtelingen aan boord over de blauwe golven van de baai en het zag er volstrekt niet naar uit dat men haar zou kunnen inhalen.

Raffles, die aan het roer had plaats genomen hoorde de kogels om zijn ooren fluiten en hij trachtte de boot zoo snel mogelijk buiten bereik van de karabijnen te brengen.

Wat de honden betreft — zij waren wel in het water gesprongen, maar de schrandere dieren schenen te beseffen dat het volstrekt nutteloos zou zijn, de motorboot te volgen en zij keerden dan ook kalmjes weder naar den wal terug.

Het schieten verflauwde tamelijk spoedig, want de motorboot was binnen tien minuten zoo ver uit de kust, dat verder schieten slechts nutteloos kruut verspillen zou zijn.

En voor het eerst sedert geruimen tijd werd er onder de drie mannen gesproken.

Charly Brand was de eerste die iets zeide.

— Ik geloof dat we dat ternauwernood ontkomen zijn, Edward! riep hij uit en hij bracht den kijker aan het oog, dien Henderson hem toestak om naar de kade te kunnen turen.

— Het was voor een deel mijn eigen schuld, Charly! zeide Raffles schouderophalend. Ik had er voor moeten zorgen dat de croupier geen geluid had kunnen geven, het zal mij een les zijn voor een volgenden keer.

— Ik hoop toch dat alles goed is gegaan en dat gij niet gewond zijt? vroeg Henderson op bezorgden toon.

— Wat dat betreft kun je gerust zijn, James, wij hebben zelfs geen schram opgelopen en de omstandigheden waren ons bijzonder gunstig! Welken koers volg je!

— Ik doe wat ge mij van te voren bevolen had, Mylord — ik wil eerst de baai uitvaren en dan koers zetten naar de Afrikaansche haven welke gij mij genoemd hebt! Ik wilde echter wel dat zij ons niet voortdurend in den weg voeren! Het krioelt hier van motorbooten!

— Dat is geen wonder Henderson — er is vandaag een wedstrijd! merkte Charly Brand op. Zie maar, daar stuiven drie booten met snelreinvaart over het water van de baai!

Inderdaad, drie van de snelste en grootste motorbooten vlogen, onder het donderend geraas van de motoren op enkele meters van elkander verwijderd, door of liever over het water en een groot gedeelte van hun romp was onzichtbaar door den dubbelen muur van water, dien zij bij die geweldige vaart opwierpen.

Een oogenblik liet Henderson zich meeslepen door zijn sportgemoed en het had weinig gescheeld of hij had met Charly gewed, maar toen kwam dadelijk het besef van het gevaar weder bij hem boven waarin John Raffles nog steeds verkeerde.

Hij bemoeide zich dus uitsluitend met zijn machine en Raffles stuurde de motorboot behendig tusschen een aantal andere booten door, die het wedstrijdterrein omzoomden.

En juist toen deze booten achter den rug waren, slaakte Charly Brand een kreet van verwondering en schrik.

— Wat is er? Waarom schreeuw je alsof je geslacht wordt? vroeg Raffles op strengen toon.

— Ik geloof wel dat ik redenen heb om te schreeuwen, Edward! Mijn voeten zijn kletsnat en dat komt omdat zij in het water staan — water dat met tamelijk veel kracht in onze boot dringt!

Het was maar al te waar — de boot maakte water.

En Raffles begreep aanstonds waaraan dit was toe te schrijven.

Een kogel van een der gendarmes was door de dunne houten huid op twee plaatsen heengeslagen, eenmaal bij het indringen, en nogmaals bij het verlaten van den romp, en door de snelle vaart hadden zich deze openingen snel vergroot.

En het ergste was, dat men onmogelijk de plek kon terugvinden, waar zich deze lekken bevonden, daar er reeds een halve voet water in de boot stond, en de kogelgaten zich reeds onder den waterspiegel bevonden.

Het zou dus verloren moeite zijn naar de openingen te zoeken, en te trachten, ze te stoppen.

Raffles, die den helmstok geen oogenblik had losgelaten, wierp een blik om zich heen.

Het wedstrijdterrein lag reeds achter hen, en men bevond zich thans op een plek, waar zich slechts weinige booten bevonden.

Hij begreep dat hij aanstonds zou moeten handelen, want het zou zeker geen kwartier meer duren of de boot zou zinken.

Zij zouden dan genoodzaakt zijn over boord te springen, en misschien zelfs wel zouden zij den buit in den steek moeten laten, want de tasch met goud en bankpapier woog zeer zwaar.

Het zou zelfs de vraag zijn, of zij wel in staat zouden zijn, zwemmende de kust te bereiken, daar deze zich thans reeds op een afstand van minstens 5 kilometer bevond.

En zelfs indien zij hierin slaagden, zouden zij zeker aanstonds gearresteerd worden.

Het was op dat oogenblik dat Raffles een groote, zeer sierlijke, en blijkbaar splinternieuwe motorboot in het oog kreeg, die langzaam in zijn richting koers zette.

Het vaartuig draaide juist een weinig, en hij kon op den boeg den naam lezen, die er met koperen letters op was aangebracht.

— Dat is de „Stella Mara”, de motorboot van Bela Sipos! riep hij uit. Wij moeten trachten Charly, aan boord van dat vaartuig te komen. Het is onze eenige kans op redding!

— En vervolgens?

— Wie dan leeft, wie dan zorgt! Als wij maar eerst weder een vaartuig onder de voeten hebben, dat niet zoo lek is als een zeef!

Het vooruitzicht, zich aan boord van de motorboot van den Hongaar te begeven scheen Charly slechts matig te bekoren.

Het was een schip van bijna tien tonnen, en voor zoover hij kon zien, bevonden er zich op zijn minst twaalf personen aan boord, bijna allen in het wit gekleed, waaronder eenige dames, zonder nog de bemanning te rekenen, die zeker uit vier koppen zou bestaan.

Eenmaal toch zou de „Stella Mara” weder koers moeten zetten naar de kust — en van dit oogenblik af zou de politie natuurlijk alle havenplaatsen aan de Côte d’Azur zeer scherp bewaken.

Hij begreep evenwel, dat er weinig anders op zou overschieten, dan de hulp in te roepen van een der weinige vaartuigen, die hier rondvoeren, want de boot zonk iedere minuut verder, en haar vaart was reeds zoo aanzienlijk gedaald, dat zij binnen enkele oogenblikken stil zou liggen, al liet Henderson de motor ook nog zoo hard loopen als hij kon.

Voor Raffles echter was de zaak reeds beslist.

Hij zette regelrecht koers naar de fraaie motorboot van den Hongaar, en slaagde er in, zijn in zinkenden staat verkeerende motorboot langs zij van het motorjacht te krijgen.

Zonder zich een oogenblik te bedenken, greep hij den kostbaren tasch, en klauterde over boord van de „Stella Mara”, op den voet gevolgd door Henderson en Charly Brand.

En nauwelijks hadden zij het veilige dek onder de voeten, of de kleine motorboot zonk in de diepte weg.

Aan boord van het jacht heerschte natuurlijk een niet geringe opwindung, ofschoon geen van de opvarenden nog wist, wie de drie mannen waren, die zich daar op het laatste oogenblik hadden weten te redden, noch wat er zoeven in het Casino was voorgevallen.

Bela Sipos, in een blinkend wit costuum gekleed, een groote witte zeilpet met veel verguldsel op het hoofd, en een geweldig groote sigaar

in den mond, kwam haastig toelooopen, en vroeg in gebrekkig Fransch:

— Gij hebt toch geen letsel bekomen?

— Niet in het minst, mijnheer! antwoordde Raffles. Een paar natte voeten en dat is alles! De zon schijnt echter met zooveel kracht, dat ons schoeisel spoedig genoeg gedroogd zal zijn. Ik hoop dat gij het mij niet euvel duidt, dat ik juist uw jacht heb uitgezocht om mijzelf en mijn reisgenooten te redden?

— Volstrekt niet, mijnheer! hernam de Hongaar. Het doet mij genoeg, dat wij in de buurt waren! Gij zult mij toch zeker wel de eer aandoen, mijn gast te zijn, totdat wij weder naar de haven terugkeeren?

Het gelaat van Raffles kreeg een bedenkelijke uitdrukking, toen hij antwoordde:

— Uw uitnoodiging vleit ons ten zeerste, mijnheer — maar het zal van de omstandigheden afhangen of wij uw uitnoodiging kunnen aannemen! Zoudt gij mij willen zeggen wat gij voornemens zijt?

— Ik blijf hier rondkruisen tot de wedstrijden geheel zijn afgelopen, dat wil zeggen omstreeks vijf uur en vervolgens keeren wij weder terug.

Raffles trok zijn wenkbrauwen op — en het antwoord had hem slechts weinig bevrediging kunnen schenken.

Hij overwoog, dat de politie zeker niet zou nalaten de achtervolging ook te water voort te zetten en in het tijdsverloop, dat nog moest verstrijken alvorens het vijf uur zou zijn, zou zij gelegenheid hebben, hier en daar navraag te doen op de schepen, die in de baai kruisten, teneinde zich te vergewissen van de richting, welke de vluchtelingen hadden ingeslagen en het kon niet uitblijven, of tenslotte zou men aan de politiebeambten mededeelen, dat de drie opvarenden van een motorbootje, hetwelk op een paar mijlen van de kust gezonken was, zich gered hadden aan boord van de „Stella Mara”.

En het resultaat van die mededeeling was maar al te duidelijk!

Toch zag Raffles aanvankelijk niet goed in, wat hij anders moest doen dan rustig afwachten, nu hij ieder middel verloren had, een veiligen afstand te brengen tusschen zichzelf en de beambten der politie, die de achtervolging zeker niet zoo spoedig zouden opgeven.

De gasten van Bela Sipos waren allen nieuws-

gierig komen aanloopen en staarden nu de drie mannen aan, die zoo onverwachts hun gezelschap waren komen vermeerderen.

Ook de vrouw en de bevallige dochter van den schatrijken Hongaar waren naderbij gekomen en Florence keek met groote belangstelling naar de drie schipbreukelingen, die zich van het geheele voorval niet veel schenen aan te trekken.

Raffles begreep intusschen dat hij moest antwoorden.

Hij schikte zich in het onvermijdelijke en sprak:

— Het zou te veel van u gevergd zijn, mijnheer, u te verzoeken, ons reeds aanstonds naar de haven te brengen, waarheen wij koers hadden willen zetten, als dat noodlottig ongeluk niet tusschenbeide was gekomen — en daarom neem ik uw uitnoodiging aan en ik hoop slechts, dat wij u niet al te zeer in den weg zullen zijn.

— Verontschuldigd u volstrekt niet, mijnheer! riep Sipos uit. Er is nog plaats genoeg voor tien schipbreukelingen als het moet, haha! riep hij uit.

— Maar papa! riep Florence op bestraffenden toon.

— Wat is er, kind? Mocht ik dat weer niet zeggen? Wel, ik geloof dat mijn schip het grootste is, dat er op het oogenblik op de reede van Monaco te vinden is! Is het niet waar, dames en heeren?

De gasten vielen hem luidruchtig bij en nu werd er gevraagd naar de oorzaak van het ongeluk, welke Raffles zich natuurlijk wel wachte mede te deelen.

Hij schreef het eenvoudig toe aan zijn eigen onhandigheid en daarop stelde hij zichzelf en zijn metgezellen voor als graaf Douglas, zijn secretaris Brown en zijn chauffeur en nu het ijs was gebroken, werd het gesprek algemeen.

En intusschen zette de „Stella Mara” weder koers naar het wedstrijdterrein, om de volgende races van dichtbij te kunnen volgen.

De kijkers werden te voorschijn gehaald en er werden aanstonds weddenschappen aangegaan.

Maar terwijl allen over de verschansing leunden en naar de voorbij varende booten keken, werd Bela Sipos op den schouder getikt door een zijner gasten, een heer van middelbaren leeftijd, met een grijzen baard en een zwaren gouden bril op, die hem een wenk gaf, om eenige stappen met hem terzijde te gaan.

Verwonderd volgde de Hongaar zijn gast en vroeg toen, onwillekeurig zachtjes sprekend:

— Wat is er, mijn waarde Bonardot?

— Ik heb u iets vreemds mede te deelen — en ik moet u waarschuwen!

— Mij waarschuwen? Waarvoor dan toch wel? hernam Sipos verwonderd. Gij kijkt zoo ernstig!

— Het zal later wel blijken, of ik daar reden toe had, mijnheer Sipos! Zeg mij eens, hebt gij wel gelet op de tasch, die een van de schipbreukelingen droeg?

— Neen, dat heb ik niet! Wat is er dan met die tasch?

— Ik ken die dingen heel goed! Zij worden gebruikt door de croupiers van de speelbank, om er, wanneer zij worden afgelost, het geld in te doen en dat naar de algemeene kas te brengen!

De Hongaar keek zijn gast met open mond aan en stotterde toen:

— Welnu — wat zou dat? Wat wilt gij daarmee zeggen?

Bonardot haalde eenigszins ongeduldig de schouders op en hernam toen:

— Het is duidelijk genoeg! Die tasschen zijn niet in den handel en worden uitsluitend gebruikt door de Bank! Zij zijn van stijf, bruin linnen, met een zwaren ijzeren beugel, ongeveer als een zeer groote huishoudportemonnaie! In den beugel staat een volgnummer gestempeld en een „M”! Let wel, dat die tasschen alleen maar zijn in handen van de croupiers en dat men ze buiten de Bank nooit ziet!

Het roode, door de zon verbrande gelaat van den Hongaar werd vaalbleek, want nu pas begon hij de beteekenis in te zien van de opmerking, welke Bonardot zooeven gemaakt had.

Hij wierp een schuwen blik naar de plek, waar Raffles kalm over de verschansing leunde, de bruine tasch naast zich en zeide toen op heesch fluisterenden toon:

— Gij wilt zeggen, dat die tasch dus gestolen moet zijn?

— Het kan niet anders!

— Dus — die drie lieden zouden dieven zijn?

— Het een vloeit logisch uit het ander voort! antwoordde de oude heer sarcastisch. Maar gij kunt spoedig genoeg zekerheid hebben!

— Door het hun te vragen, meent gij? vroeg de Hongaar haastig.

— Dat natuurlijk niet! zeide Bonardot grimmig.

Maar gij hebt immers een installatie voor draadlooze telegrafie aan boord?

— Dat is waar!

— Uw kapitein is immers tevens marconist?

— Ook dat is zoo!

— Welnu, dan hebt gij niets anders te doen dan een telegram naar de kust te zenden, meer speciaal aan de directie van de Bank en haar te vragen of er vandaag in de Bank een brutale diefstal is gepleegd! Krijgt gij een bevestigend antwoord, dan kunt gij er ook wel zeker van zijn, dat die drie lieden daar het geld gestolen hebben!

Bela Sipos begon te beven als een espenblad en zeide toen op heesch fluisterenden toon:

— Lieve hemel! Wat moet ik doen, als het werkelijk zoo blijkt te zijn?

— Natuurlijk hen onmiddellijk in arrest stellen en naar land terugkeeren, om hen aan de politie over te leveren! Of anders kunt gij draadloos de politie waarschuwen en eenvoudig haar komst afwachten!

— Gij spreekt er gemakkelijk over, Bonardot! hernam Sipos, die zich alles behalve op zijn gemak gevoelde. Gij praat van in arrest stellen — maar hebt gij wel eens naar dien reus gezien, die bij dat misdadige drietal behoort?

Bonardot haalde minachtend de schouders op en hernam:

— Kom, kom! wij zijn met twaalf mannen aan boord, de équipage inbegrepen! Zij zullen

wel zoo verstandig zijn, geen tegenstand te bieden! Maar als gij daarvoor vreest — waarschuw dan slechts de politie en blijf rustig op dezelfde plek liggen, tot zij u van die lieden heeft verlost!

— Had ik hen maar aan hun lot overgelaten, in plaats van hen het leven te redden! jammerde de Hongaar, die geheel ontdaan was, door hetgeen hij zooeven had gehoord.

— Neem mij niet kwalijk, dat ik de opmerking maak, maar dat laatste is niet geheel en al juist! hernam Bonardot schouderophalend. Niet gij hebt hen het leven gered, maar zij deden het zichzelf!

— Maar — kunt gij u niet vergissen?

— Neen — een vergissing is buitengesloten! Ik ken die groote bruine tassen te goed en ik weet dat zij uitsluitend gebruikt worden door de speelbank. Ik heb overigens zooeven reeds opgemerkt dat in dat voorwerp, dat daar tegen de verschaning leunt, een volgnummer en een „M” gestempeld staan. En laat nu geen tijd meer verloren gaan, maar neem u kapitein in den arm en verzoek hem, onmiddellijk een radiogram naar de kust te zenden. Of wenscht gij dat ik het voor u zal doen?

— Ja, doe dat, waarde Bonardot! antwoordde de Hongaar haastig. Ik gevoel mij werkelijk niet in staat om dat te doen! Ik ben niet gewend om met dieven om te gaan, ziet gij! Stel u voor dat zij mijn schip eens stalen! Dergelijke lieden zijn tot alles in staat!

Hoofdstuk V.

Ontkomen.

Bonardot gaf geen antwoord op deze jammerklacht, maar richtte zijn schreden aanstonds naar de campagne, op den voet gevolgd door den verschrikten eigenaar van het jacht.

Op de brug troffen zij den kapitein aan, een nog vrij jonge man met een intelligent, open gelaat.

Hij was een Hongaar, Velaszy geheeten, die echter vloeiend alle talen sprak en sedert een half jaar in dienst was van Bela Sipos.

Zonder eenige inleiding deelde Bonardot hem zijn vermoedens mede en terwijl hij vertelde,

vertoonde zich een uitdrukking van schrik op het gelaat van Velaszy, aanstonds gevolgd door een trek van vastberadenheid.

Toen Bonardot had uitgesproken, zeide de jonge kapitein:

— Wij zullen het spoedig genoeg zien, mijnheer! Keurt gij het goed, mijnheer, dat ik een radiogram naar de Bank zend?

— Als het onvermijdelijk is kapitein....! zeide Sipos aarzelend.

— Maar het is onze plicht, mijnheer! hernam Velaszy. Als het vermoeden van mijnheer Bo-

nardot niet bewaarheid wordt — zooveel te beter voor die drie schipbreukelingen, maar gij moet zekerheid hebben!

En met die woorden trad hij het kleine hokje binnen, waar zich het radiografische toestel bevond.

Een paar minuten later trad hij weder naar buiten.

— Welnu? vroeg Bela Sipos ademloos.

— Het radiogram is verzonden, mijnheer!

— En — het antwoord?

— Dat kan ik op zijn best pas over een kwartier verwachten! De Bank heeft zelf geen post en ik moest mijn radiogram dus zenden aan het telegraafkantoor.

Er zal wel minstens een kwartier mee gemoeid zijn, alvorens dat kantoor mij het antwoord van de Bank kan mededeelen.

— En wat moeten wij dan al dien tijd doen? riep de Hongaar wanhopig uit.

— Wachten! antwoordde Velaszy lakoniek.

Terwijl dit geschiedde waren de racende motorbooten in pijlsnelle vaart voorbijgeschoten en de dames aan boord hadden den winnaar van uit de verte met hun zakdoeken toegewuifd.

Maar Raffles en Charly stonden met ernstige gezichten bij elkander en spraken op zachten toon met elkander.

— Ik zeg je Edward, dat ik den kapitein zooeven zijn hut heb zien binnegaan en ik kon daar duidelijk het toestel voor draadlooze telegrafie onderscheiden! Ik kan mij niet bedriegen — je weet dat ik zelf die toestellen bedienen kan.

— Dan zullen wij op onze hoede moeten zijn mijn jongen, dat is alles! antwoordde Raffles op korten toon. Misschien heeft hij de politie gewaarschuwd — ik vraag mij echter af waarom de kapitein plotseling argwaan tegen ons kan hebben opgevat!

Maar plotseling viel zijn oog op de tasch, die hij in de hand had en hij voegde er op gesmoorden toon aan toe:

— Het is waar ook — de tasch — ezal die ik ben! Er moeten zich onder de gasten hier aan boord spelers bevinden, die deze tasschen meermalen gezien hebben! Er staat een merkteeken ingegrift!

— Niemand had kunnen voorzien, Edward, dat wij genoodzaakt zouden zijn, onderweg over te stappen en je behoeft dus je zelf niet te be-

schuldigen! zeide Charly zachtjes. Intusschen acht ik onzen toestand zeer gevaarlijk, want als de kapitein de politie inderdaad gewaarschuwd heeft, dan kan ik niet goed inzien, hoe wij ditmaal den dans zullen ontspringen!

Raffles kneept zijn lippen vast oopen, en antwoordde vastberaden:

— Ik wil niet in handen van de politie vallen! Als werkelijk je vermoedens bewaarheid mochten worden — dan zal ik handelen! Mocht die Sipos mij willen verraden — dan zal ik van het recht van den sterkste gebruik maken!

— De sterkste? herhaalde Charly op ongehoovigen toon. Heb je de koppen dan nog niet geteld? Er zijn hier twaalf mannen aan boord, waaronder vier koppen equipage!

— Wij hebben Henderson bij ons! hernam Raffles schouderophalend. Zeg mij eens, Charly, hoe snel denk je dat deze boot loopt?

— Ik taxeer haar op minstens 37 knoopen per uur, en mitschien nog wel meer, als het noodig is!

— Dat meende ik ook! Welnu, dan zullen wij de politie wel kunnen ontloopen!

— Daarvoor zou het noodig zijn Edward, dat je met de boot kon doen en laten wat je wildet!

— Welnu, dan zal ik er mee doen en laten wat ik wil! hernam Raffles vastberaden.

Juist op dat oogenblik zagen zij Velaszy op nieuw zijn hut binnentreden, en er een oogenblik later weder uitkomen, en op driftigen toon eenige woorden wisselen met den eigenaar van het jacht en Bonardot, terwijl hij nu en dan van uit de verte een zijdelingschen blik op de drie vreemdelingen wierp, die op zulk een onverwachte wijze aan boord waren gekomen.

— Ik geloof dat wij in den val zitten! zeide Charly op zachten toon. Hij heeft zeker bericht gekregen, dat er inderdaad — — iets vermist wordt in de Bank, en Sipos kan er nu niet langer aan twijfelen, of wij hebben dat op ons geweten!

— Roep Henderson eens snel hier! zeide Raffles tusschen de tanden.

Charly moest het dek in zijn geheele lengte afloopen, want de reus, bescheiden als steeds, had zich afgezonderd op de voorplecht, en volgde aldaar vol belangstelling de toebereidselen voor het volgende nummer van den motorbootwedstrijd.

Charly tikte hem op den schouder, en zeide op zachten toon:

— Ga eens spoedig mede Henderson — Mylord heeft je iets te zeggen!

— Iets van belang mijnheer Brand? Gij ziet er zoo uit! zeide Henderson, terwijl hij uit zijn gebukte houding overeind kwam.

— Ja Henderson — het is van belang! Wij verkeereren in gevaar!

Zonder een woord te spreken liep Henderson met groote stappen over het dek, en onwillekeurig weken allen terzijde voor zijn geweldig lichaam.

Een oogenblik later stond hij tegenover Raffles.

De Groote Onbekende keek zijn trouwen metgezel een oogenblik onderzoekend aan en begon toen op fluisterenden toon:

— Luister eens goed James! Het is volstrekt noodzakelijk dat ik binnen een kwartier alleen te bevelen heb op dit schip! Begrijp je me goed?

— Volkomen Mylord! antwoordde de reus rustig.

Er zijn hier twaalf mannen aan boord James — — —

— Gewapend Mylord?

— Dat is al heel onwaarschijnlijk! Misschien heeft de kapitein een revolver of een ganzenroer in zijn hut, maar dat men aan boord van een jacht vuurwapens zou meenemen, dat komt mij al bijzonder onwaarschijnlijk voor!

— Dan heeft het niets te beteekenen, mylord, hernam Henderson met een breeden grijns. Als gij het schip moet hebben, dan zal ik alle opvarenden behalve ons drieën overboord werpen!

— Zacht wat, zacht wat! hernam Raffles haastig, terwijl hij Henderson hoofdschuddend en toch glimlachend aanzag. Daar kan natuurlijk geen sprake van zijn! Niemand mag een haar op het hoofd gekrenkt worden — vergeet niet dat er dames aan boord zijn! In hoofdzaak moet de bemanning machteloos worden gemaakt, dat zal wel voldoende zijn. De kapitein ziet er uit als een flinke kerel, die van zich af zal slaan, en de bootsman lijkt mij ook voor geen kleintje vervaard! Wij zullen met list te werk trachten te gaan — ofschoon ik op moeilijkheden reken, want het schijnt helaas maar al te waar te zijn dat zij thans reeds weten wat er geschied is.

— Zij weten het zeer zeker Edward — want daarginds komt de politieboot aan! antwoordde

Charly, die met bleek gelaat naast Raffles stond, en juist den kijker liet zakken, waardoor hij zooveel met groote aandacht de baai had afgezocht.

— Vergis je je niet? vroeg Raffles op gedempten toon.

— Ik kan het schitteren van het verguldsel op de petten der beambten zien!

— Dan hebben wij ook geen oogenblik te verliezen. Jij, Charly, blijft op het dek en houdt de mannelijke passagiers met je revolver in bedwang. Henderson en ik zullen met den roerganger en den kapitein een woordje spreken! Het schip moet onmiddellijk van koers veranderen, want het houdt nu recht op de kust aan — wij zouden regelrecht in den muil van den leeuw loopen. Geef acht — daar gaat het er op los!

Terwijl Charly zijn revolver trok en post vatte aan den voet van de lage campagne, stormde Raffles naar boven, de trap bij twee treden tegelijk opjgend en stond een oogenblik later voor den kapitein.

Maar Velaszy had hem blijkbaar zien aankomen en bliksemsnel een kleine browning getrokken, welke hij thans op Raffles richtte.

— Geef u aanstonds over! beval hij met flinkerende oogen. Doe geen dwaasheden — gij zijt toch niet tegen ons opgewassen!

— Toch wel! antwoordde Raffles bedaard.

Hij had vlug den sidderenden Sipos, die zich eveneens nog op de brug bevond, snel vastgegrepen en hield hem boven beide ellebogen stevig in zijn greep, zoodat Velaszy onmogelijk van zijn revolver gebruik kon maken.

Hij zou er trouwens toch geen tijd voor hebben gehad, want onverhoeds werden zijn beide armen van achteren als in een ijzeren bankschroef geklemd en de revolver ontgleed aan zijn vuist.

Henderson, die de campagne langs een tweede trap had bestegen en den kapitein had vastgegrepen, schopte met zijn voet de browning weg, zoodat zij met een wijden boog in zee viel.

Vruchteloos poogde Velaszy, wit van woede, zich te verweren, maar Henderson, die ruim anderhalf hoofd boven hem uitstak, had niet de minste moeite, hem in bedwang te houden, ofschoon Velaszy ontegenzeggelijk een krachtig gespierd man was.

Raffles bedacht zich geen oogenblik, maar greep een eind wit koord, dat ergens opgeschoten lag en bond den kapitein met onbegrijpelijke vlugheid.

Wel had de roerganger dit alles gezien, want hij stond op nauwelijks tien passen achter zijn stuurwiel op de campagne, maar hij durfde het rad niet loslaten en hij was overigens zoo verbaasd, dat hij pas aan verzet dacht, toen het reeds veel te laat was.

Henderson nam hem als een veertje van den grond, legde hem op den rug en bond hem geheel alleen, zonder de hulp van Raffles van noode te hebben, die dadelijk het stuurrad had overgenomen en door de spreekbuis eenige bevelen riep naar de machinekamer, die onmiddellijk werden opgevolgd.

De „Stella Mara” veranderde dadelijk haar koers, wendde den achterstevan naar de kust en voer in pijlsnelle vaart de baai uit.

Het was hoog tijd, want de politieboot bevond zich op nauwelijks twee kabellengten afstand.

Eenige oogenblikken werden in de grootste spanning doorleefd, want het zou nu moeten blijken, of het motorjacht van den rijken Hongaar snel genoeg was om de politieboot te kunnen ontloopen.

Voor er echter vijf minuten verlopen waren, konden Raffles en zijn beide metgezellen dienaangaande gerust zijn.

Hun boot liep zeker vijf knopen per uur sneller dan de politieboot.

Maar intusschen was nog niet alle gevaar geweken.

De man in de machinekamer, misschien bevreemd door de hem onbekende stem, die in de spreekbuis had geroepen, stak zijn hoofd boven het dek uit en zag een hem geheel vreemd persoon aan het stuurwiel staan, terwijl de kapitein gebonden op de campagne lag.

En hij was een vastberaden man, want hij daalde zoo vlug hij kon de korte stalen ladder weder af en het volgende oogenblik begon de schroef reeds langzamer te draaien.

— Hem na, Charly! riep Raffles Charly Brand toe, die tot op dat oogenblik de zeer ontstelde passagiers, die als schapen op elkaar gedrongen stonden, met zijn revolver op een afstand had gehouden. De machinist wil ons het spelletje bederven!

Charly zag onmiddellijk het gevaar in, ijde over het dek en liet zich bliksemsnel langs de ladder in de machinekamer afglijden.

Zijn revolver deed daar beneden zeker won-

deren, want een paar seconden later sloeg de schroef opnieuw met volle kracht vooruit en de boot liet een spoor van wit schuim achter op de groene goiven van de baai.

Maar nu meenden de mannelijke gasten zeker dat de weg vrij voor hen was en dat zij weinig moeite zouden hebben met hun achten de twee mannen op de campagne te overmeesteren.

Elkander aanmoedigend door luide kreten bestormden zij de brug van twee zijden en vielen op Henderson en Raffles aan.

Naar alle waarschijnlijkheid zou de partij ten nadeele van den stoutmoedigen avonturier zijn afgeloopen, wanneer de heeren slechts over wapens beschikt hadden — maar zij hadden alleen hun vuisten en dat was te weinig tegenover twee mannen als Henderson en John Raffles.

De reus stond als een rots te midden van de branding en zijn geweldige vuisten vielen als mokers neer op de hoofden der beklagenswaardige aanvallers, die al spoedig als kegels door elkaar rolden, wanneer de bal hen raakt.

Wat Raffles betreft — hij hield het stuurrad met een hand vast en velde met de andere, door een paar goed gemikte slagen, twee aanvallers.

Binnen tien minuten was alles afgeloopen en volgens de getuigenis van Henderson zelf, zag de campagne er uit als een „vossen en beenen winkel”.

De waarheid was, dat de aanvallers min of meer gehavend waren en in ieder geval niet in staat om nog veel schade aan te richten in de eerste uren.

Wat Sipos betreft — hij had weliswaar aan dezen aanval geen deel genomen, maar de stormtroepen trachten aan te moedigen door in het Hongaarsch een reeks uitgezochte vloeken uit te stooten.

De vier dames van het gezelschap stonden bleek en bevend bijeen op het uiterste puntje van de voorplecht en keken vandaar naar het gevecht, dat zoo snel en zoo onverwacht beëindigd werd.

Raffles wierp een blik achter zich.

De boot van de politie bleef zichtbaar achter en als alles goed ging, zou er zeker over een kwartier niets meer van te bespeuren zijn.

Hier en daar vertoonden zich motor- en stoomjachten, maar het zou wel twijfelachtig heeten of

men daar aan boord iets had opgemerkt van wat zich had afgespeeld op het dek van de „Stella Mara”.

Voorloopig mocht dus het gevaar als geweken worden beschouwd.

De gasten van den Hongaar kwamen geleidelijk tot besef van hun toestand en zakten een voor een af, deze met een blauw oog, een tweede met een dikken neus en zoo vervolgens, tot zij allen in verschillende richtingen verdwenen waren, alsof zij in de lucht waren opgelost.

Maar Bela Sipos stond nog altijd op de voorplecht en voerde daar, half dol van woede, een soort Indiaanschen krijgswedstrijd uit, vloekend en tierend en den hemel tot getuige roepend, dat hij niet zou rusten, alvorens aan de „gemeene zeeschuimers” hun gerechte straf was voltrokken.

Raffles bekommerde zich echter zeer weinig om dit machteloos getier en bleef rustig aan het stuurrad staan, de oogen op het compas gevestigd.

Eindelijk scheen de Hongaar zichzelf moed in te spreken en een besluit te nemen.

Omringd door de vier dames, waaronder ook zijn dochter, die een soort lijfwacht om hem vormden, schreed hij langzaam op de campagne toe en begon de trap te beklimmen, telkens even ophoudend, als om te zien welke houding de geduchte reis zou aannemen, die zoo vreeselijk had huisgehouden onder zijn gasten.

Henderson keek grimmig op den klimmenden jachteligenaar neer en wendde zich toen tot Raffles met de vraag:

— Zal ik hem een koud bad geven?

— In geen geval, James! antwoordde Raffles op strengen toon. Ik denk dat mijnheer Bela Sipos als een soort parlementair beschouwd moet worden, al heeft hij vier bevallige dames in plaats van een witte vlag bij zich — en parlementairs zijn onschendbaar, zooals je wel zult weten!

Sipos zette dus zijn klimpartij voort en stond even later bevend van drift tegenover Raffles, terwijl de dames zich wat op den achtergrond hielden en schuw naar den man keken, die daar aan het stuurrad stond en het bestaan had, zich meester te maken van een jacht, aan boord waarvan zich twaalf voor het meerendeel jonge en krachtige mannen hadden bevonden.

Bijna stikkend van woede begon de Hongaar

— Zult gij mij nu eens eindelijk zeggen, mijnheer, wat dit alles te beteekenen heeft?

— Voorwaar een zonderlinge vraag, mijnheer Sipos! antwoordde Raffles, volkomen bedaard, maar met een spotachtigen trek om den mond. Het kan niets anders te beteekenen hebben dan dat ik tijdelijk de eigendomsrechten op uw vaartuig overneem, hetwelk mij van zeer groot nut zal zijn, om spoedig buiten het bereik der politie te geraken.

— Welzoo, mijnheer de roover! riep de Hongaar, die zich door zijn woede liet meeslepen en al zijn vrees van zoeven scheen te hebben verloren. En zult gij mij nu ook zeggen, wat gij voornemens zijt?

— Vraag slechts!

— Waar gaat gij heen?

— Naar Afrika!

Sipos keek Raffles aan alsof hij niet goed had verstaan en herhaalde toen stamelend:

— Naar Afrika? Maar daar wil ik volstrekt niet zijn!

— Gij misschien niet — maar ik des te meer, waarde heer Sipos! hernam Raffles, steeds even bedaard. Ik heb zeer speciale redenen om de Middellandsche Zee over te steken en ik beloof u, dat ik mijn gezelschap niet langer aan u zal opdringen, dan volstrekt onvermijdelijk is.

— Maar voor den duivel — wat wilt gij in Afrika uitvoeren? brulde Sipos, buiten zichzelf van drift.

— Dat zijn beroepsgeheimen, mijnheer en ik acht mij volstrekt niet gehouden, ze u mede te deelen! antwoordde Raffles koeltjes. Alles wat ik u zeggen kan is, dat ik u zoo spoedig mogelijk zal vrijlaten en u uw schip zal teruggeven zoodra ik het niet meer noodig heb. De reis zal niet zeer lang duren, tenminste wanneer gij benzine genoeg aan boord hebt, zooals ik hoop en verwacht!

— Dan nog een vraag. Zeg mij uw naam, opdat ik dien zal kunnen onthouden en mij wreken, zoodra ik er de gelegenheid toe heb!

— Ik ben John Raffles! antwoordde de Gentleman-Inbreker eenvoudig.

Deze woorden hadden een verrassende uitwerking op den Hongaar.

Hij liet aanstonds al zijn arrogante zelfbewustheid weder varen en keek Raffles met een schichtig blik aan, terwijl hij zenuwachtig met

zijn zwaren gouden horlogeketting speelde.

Het duurde eenigen tijd voor hij op zachten, eenigszins schorren toon zeide:

— Zoo — zijt gij die vermaarde, geheimzinnige dief, van wien ik reeds veel heb gehoord, zonder ooit te kunnen gelooven dat hij in werkelijkheid bestond! Nu, dan blijft mij althans een troost — ik ben niet door den eersten den besten bestolen.

— Voorloopig is er van diefstal in het geheel geen sprake, mijnheer Sipos, hernam Raffles koeltjes, want gij hebt zooeven gehoord, dat ik voornemens ben, u uw vaartuig terug te geven. Gij moet mij dit niet al te moeilijk maken, door reeds bij voorbaat te veronderstellen dat ik het u zal afnemen!

Raffles wendde zich thans tot de stil en bleek bijeen staande dames en wilde een opmerking maken, toen zijn oog eensklaps viel op een mooi blond meisje, hetwelk hij aanstonds herkende — het was Anne, de dochter van den beklagenswaardigen Monsieur Chaudois.

Zijn gelaat kreeg aanstonds een geheel andere uitdrukking en zijn stem had een geheel anderen klank, toen hij zich tot het jonge meisje wendde en vroeg:

— Wat is dat Mademoiselle? Zijt gij hier aan boord? Is uw vader hier dan? Ik hoop toch van niet? Ik zou het bitter bejammeren, wanneer hem ook maar het minste letsel zou zijn geschied!

Het jonge meisje had even gesidderd op het hooren van de stem van den gevreesden Gentleman-Dief, maar er lag zulk een weeke klank in de stem, waarmede hij haar toesprak, dat zij schuw den blik op hem vestigde en toen op zachten toon ten antwoord gaf:

— Mijn vader is niet hier aan boord — — mijnheer! Hij was vanmorgen een weinig ongesteld en zou het bed houden. Het had echter niets te beteekenen en hij drong er bij mij op aan, gevolg te geven aan de uitnoodiging van Florence Sipos, mijn vriendin. Ik kan mij niet begrijpen....

— Waarom ik u die vraag stelde? vulde Raffles den zin aan. Eenvoudig omdat ik belang stel in uw vader, mademoiselle en omdat ik het mij zelf nooit zou vergeven, als die groote, onbehouwen schavuit daarginds hem al te ruw zou hebben aangeraakt!

Raffles keek met een schuin oog naar Henderson, die er bij stond als een schooljongen die een standje krijgt.

Toen scheen hem iets in te vallen.

Hij wendde zich glimlachend weder tot het jonge meisje, en vroeg:

— Is het mogelijk, dat mijnheer Jonnard zich onder de opvarenden bevindt? Ik heb, om u de waarheid te zeggen, geen gelegenheid gehad om hun gelaat al te zorgvuldig te bestudeeren!

De teedere wangen van het jonge meisje kleurden zich met een donkeren blos, ondanks haar zelve, toen zij zwijgend knikte.

— Nu, voor hem doet het mij reeds een weinig minder leed, ging Raffles voort, want in ieder geval behoort deze veelbelovende jonge man tot mijn vijanden — hij is surnumerair, en door zijn oom, den commissaris Dujardin speciaal belast om een oogje op mij te houden!

— Mijnheer Jonnard had vandaag nog verlof... zeide Annie Chaudois haperend.

Raffles kon een glimlach om deze naïeve opmerking niet weerhouden, en zeide toen op denzelfden warmen toon van zooeven:

— Gij hebt gelijk mademoiselle! Hij had het volste recht, de jacht op het begeerde wild pas overmorgen te beginnen! En thans zal ik u allen moeten verzoeken, de campagne weder te ont-ruimen, en u vooral nergens ongerust over te maken. Ik ben geen menscheneter, ik geloof dat ik mij een gentleman mag noemen, en gij hebt in het mins niets te vreezen! Wel echter zult gij u er in moeten schikken, dat ik u medevoer over de Middellandsche Zee — want daaraan is tot mijn spijt niets te doen — ik ben wel verplicht, mijn eigen veiligheid te stellen boven uw eigen gemakken.

Schoorvoetend, in zichzelf mopperend, maar toch zeer ontdaan, verliet Bela Sipos de campagne van zijn vaartuig, en de dames hernamen hun plaats van zooeven.

De „Stella Mara” vloog met onverminderde vaart over de golven, in Zuidelijke richting, en Henderson hield een oogje op de gasten, voor zoover dit nog noodzakelijk was, terwijl Charly met zijn hulp ook den machinist knevelde, er diens plaats in de macainekamer innam, een kleine ruimte, bijna geheel in beslag genomen door den geweldigen Diesel motor.

De duisternis begon langzamerhand te vallen.

toen zich de „Stella Mara” ter hoogte van Kaap Torres, de Noordelijkste punt van Sardinië bevond.

Maar de nacht was reeds volkomen aangebroken, toen het jacht ten slotte, omstreeks elf uur in den avond, het anker liet vallen achter in een kleine baai ten Westen van Bona, aan den spoorweg van Tunis naar Algiers gelegen.

De kust was hier volkomen verlaten, en slechts heel in de verte waren de lichten zichtbaar van Bona.

De „Stella Mara” kon overigens nergens meren, wegens den lagen waterstand en den meerendeels zandigen oever.

Schreeuwen zou dus volstrekt niets baten, en de gasten, van wie alleen Paul Jonnard en de vier leden der bemanning geboeid waren, en

steeds onder toezicht geweest waren van Charly en Henderson, moesten het met sombere blikken aanzien, hoe de drie mannen kalmjes een der beide sloepen streken, er in plaats namen, wel te verstaan met de kostbare bruine tasch, en zoo snel zij konden wegroelden, niet echter dan nadat zij het verzendstation van de draadlooze post voor de eerste uren onbruikbaar hadden gemaakt door eenige draadklossen te verwijderen en mede te nemen.

Na eenige oogenblikken was er van de vluchtelingen niets meer te bespeuren — alleen het geplas van de riemen overtuigde de achterblijvenden dat zij hetgeen er was voorgevallen niet gedroomd hadden — als een hunner dat soms mocht meenen!

Een goed diner is niets zonder een
Cigaret J. v. K.

Hoofdstuk VI.

De zaak-Chaudois.

De verdwijning van de „Stella Mara” veroorzaakte dien dag, zooals begrijpelijk is, zeer veel opschudding in Monaco, en pas de avondbladen brachten althans eenige zekerheid, afschoon die verre van aangenaam was — de reporters deelden mede, dat het prachtige motorjacht van Bela Sipos naar alle waarschijnlijkheid in handen was gevallen van de twee stoutmoedige roovers, die, vermomd als zaalbedienden, den croupier van de speelbank hadden ontlast van een zeer groot bedrag aan goud en bankbiljetten, ter waarde van niet minder dan bijna 700.000 francs.

Men bleef echter omtrent het lot van het jacht volkomen onkundig, totdat er in den vroegen morgen van den volgenden dag een telegram door den commissaris van politie Dujardin ontvangen werd, afgezonden uit Bona, door zijn neef Paul Jonnard, en dat meldde, dat allen aan boord zich wel bevonden, en dat men den volgenden morgen of misschien laat in den avond van denzelfden dag te Monaco terug hoopte te zijn.

Nadere verklaringen bevatte het telegram niet en de commissaris van politie kon zich dan ook volstrekt niet voorstellen, wat het jacht in 's hemelsnaam ter reede van Bona had uitgericht.

In ieder geval bleek reeds uit het afzenden van het telegram zelf, dat het jacht zich weder in handen van den eigenaar bevond, daar het anders onverklaarbaar zou zijn, hoe Jonnard gelegenheid had gevonden, zijn telegram te verzenden.

Het was in velerlei opzichten een zeer drukke en ook een zeer onaangename dag voor Dujardin, want al zijn pogingen om de daders in handen te krijgen van den stoutmoedigen overval op den croupier, waren volkomen nutteloos gebleven.

Zijn telegrammen naar Bona, aan zijn Franschen collega aldaar, hadden niet de minste uitwerking — men had in die streek volstrekt niets gezien van drie verdachte vreemdelingen.

Pas laat in den avond kwam het bericht uit de zooeven genoemde Afrikaansche havenstad,

dat douanebeambten ter hoogte van Stora, een tiental kilometers meer westelijk gelegen, een geheel ledige, bruinlinnen tasch van een eigenaardig maaksel hadden gevonden, die zonder den minsten twijfel identiek was met diegene, welke aan den croupier was ontfroefd.

Maar van de daders zelf — geen spoor!

Het humeur van Dujardin was dan ook verre van rooskleurig, want er was den dag te voren nog iets anders voorgevallen, dat een deel van zijn aandacht vergde en hij miste zeer zijn assistent, Paul Jonnard.

Het was omstreeks half twaalf in den avond en de commissaris, die tot zeer laat op zijn bureau was gebleven, had zich juist weder naar zijn woning begeven, teneinde wat rust te gaan nemen, toen zijn oude huisknecht het bezoek van zijn neef aankondigde.

— Verzoek mijn neef onmiddellijk bij mij te willen komen! zeide de commissaris, terwijl hij hoed en jas op een stoel wierp en zich met een zorgelijk gelaat in den stoel voor zijn schrijfbureau liet vallen.

Eenige oogenblikken later trad Paul Jonnard, ontdaan en moedeloos, het vertrek binnen, waar zijn oom hem wachtte.

Na elkander met eenige woorden te hebben begroet, barstte Paul Jonnard aanstonds uit:

— Weet gij, oom, wie een der stoutmoedige dieven was, die de bank, voor bijna 700.000 francs hebben bestolen?

— Geef mij in 's hemelsnaam geen raadseltjes op, jongen en zeg het mij aanstonds! antwoordde de commissaris ongeduldig.

— Het was John Raffles! Ik heb het u niet willen seinen, omdat ik nog altijd hoop koesterde, dat men hem in Tunis wel ergens zou arresteren.

Dujardin was op het hooren van den gevreesden naam opgevlogen en staarde zijn neef aan met oogen, die hem uit het hoofd dreigden te puilen.

Hij omkleemde de leuning van zijn stoel met beide handen en boog zich zoover mogelijk voorover, terwijl hij herhaalde:

— Raffles is het geweest? Maar heeft die man dan een overeenkomst met den duivel gesloten? Mijn inlichtingen waren dus wel juist! En toch ontsnapt hij ons — met medeneming van 700.000 francs! Luister eens, Paul — misschien hadt je er toch beter aan gedaan, gisteren je dag anders

te besteden! Hoe weet je, dat Raffles het deed?

— Hij vluchtte aan boord van de „Stella Mara”!

— Dat is te sterk! bracht Dujardin er met moeite uit. Hij is aan boord geweest van het schip waar jij ook was — en je hebt hem laten ontsnappen?

— Hij had iemand bij zich, die wel een heele compagnie aan kon! antwoordde de jonge man gemelijk, en alle drie waren zij gewapend! De kapitein was de eenige, die een revolver had en die werd hem dadelijk afhandig gemaakt! Maar hoe is het mogelijk, dat u niets van dat alles weet? Velaszy heeft u immers een radiogram gezonden, dat Raffles zich aan boord bevond?

— Hij heeft mij een radiogram gezonden, meldende, dat de bankdief zich aan boord bevond — van Raffles heeft hij geen woord gesproken!

— Dat is waar — dat wisten wij pas later! mompelde Paul Jonnard met gebogen hoofd, terwijl hij zich over het voorhoofd wreef. Ik geloof, dat ik er nog gek van zal worden! Sips verkeert in een toestand, die weinig van waanzin verschilt en het verwondert mij eigenlijk, dat hij geen beroerte heeft gekregen! Maar laat ik het u alles geregeld verhalen!

En nu deelde de jonge man alles mede wat er aan boord van het motorjacht was voorgevallen, van het oogenblik af dat Raffles met zijn beide makkers aan boord was gekomen, tot het tijdstip waarop het plassen der riemen in het stille water van de baai bij Bona verkondigde, dat de stoutmoedige Gentleman-Inbreker met den buit veilig in de duisternis was ontkomen.

De commissaris van politie luisterde toe, nu en dan zenuwachtig met zijn knokels op het tafelblad trommelend, maar zonder zijn neef een enkele maal in de rede te vallen.

Toen Paul Jonnard zweeg, zeide Dujardin met gefronst voorhoofd:

— Nu, wij kunnen zeggen dat het een slechte dag voor de politie van Monaco is geweest! Ik zal er nu verder niets van zeggen — maar het komt mij nog altijd onbegrijpelijk voor, hoe twaalf mannen, waarvan er een een revolver heeft, het moeten afleggen tegen drie anderen, zelfs al zijn die gewapend!

— U zoudt misschien anders spreken, oom, wanneer u den toestand had gezien waarin vijf

of zes van de gasten van Sipos nog hedenavond verkeerden! Zij mogen van geluk spreken dat zij er zonder gebroken beenen en ribben zijn afgekomen! Die kerel die in zijn dienst staat is een ware Hercules — en het was een groot geluk dat hij geen knuppel of een stuk rondhout in de hand had — anders zou ik nu misschien niet voor u staan, maar in een gasthuis liggen! En zeg mij nu aanstonds, oom — is hier volstrekt geen bericht van hem ontvangen — ik meen natuurlijk — heeft men niet het geringste spoor teruggevonden?

— Neen, Paul! Ik ben den geheelen dag druk aan het werk geweest, ik heb naar alle richtingen telegrammen laten verzenden — zonder eenig nut! Het was een ellendige dag voor mij — want er is nog iets anders gebeurd! Ik geloof dat je Chaudois, dien ongelukkigen zwakzinnige, oppervlakkig kent?

Paul Jonnard streek verlegen zijn kleinen knevel op en antwoordde toen:

— Ja, ik ken hem wel! Er is hem toch gisteren niets overkomen naar ik hoop?

— Ik weet niet wat je daaronder verstaat! Hij is half doodgeslagen en hij is in de duisternis in het park van Casino beroofd van een bedrag van 120.000 francs, dat hij gisteren aan de speelbank gewonnen had!

Paul Jonnard liet een kreet van schrik hooren, zeer getroffen door deze mededeeling en riep uit:

— Is de arme oude man aangevallen? Mijn God — hij is toch niet zwaar gewond?

— Zwaar genoeg! Hij heeft een paar gaten in het hoofd en een steek in de rechterborst. Maar ik weet niet of dit het ergste is, dan wel het feit, dat wij de daders niet hebben kunnen vatten! Het loopt mij in den laatsten tijd wel tegen!

— Waar bevindt hij zich thans?

— In het hospitaal.

— Goede hemel — en zij, zij weet er nog niets van? Maar neen, dat is immers onmogelijk, zij is tegelijk met mij aangekomen!

— Welke zij meen je? vroeg de commissaris zijn neef onderzoekend aankijkend.

— Wie anders dan Anne, zijn dochter? riep Paul op een toon van wanhoop en droefheid. Haar vader was alles voor haar in de wereld — zij had hem zoo teeder lief! Een enkele maal heeft zij hem alleen gelaten en nu gebeurt dit vreeselijke!

— Stel je zooveel belang in dat jonge meisje? vroeg de commissaris op drogen toon.

— Ik heb haar lief! Ik wil het niet langer verzwijgen! barstte Paul Jonnard eensklaps uit, terwijl hij de hand van zijn oom greep en die drukte alsof hij haar wilde verbrijzelen. Ik voel dat ik zonder haar niet kan leven en ik smeeek u oom — geef uw zegen op ons huwelijk!

— Maar jongen — ben je dan krankzinnig? riep de commissaris toornig uit. Waar denk je aan! Zij is arm, zij is de dochter van een gek! En het kan je ook niet onbekend zijn, dat ik het oog heb op een andere partij — heel wat passender!

— Luister eens, oom! hernam de jonge man met nauwelijks bedwongen hartstocht, maar met een vastberaden uitdrukking in zijn oogen. Gij weet hoe hoog ik u altijd heb geschat en hoe dankbaar ik altijd ben geweest voor uw toewijding en uw liefde! Maar dit is een zaak van het hart — en daarin kan ik niemand het recht van medezeggenschap geven — niemand, ook u niet! Gij zegt dat zij arm is? Mijneentwege! Ik ben niet onbemiddeld en ik heb genoeg voor twee! De „partij” waarvan gij spreekt laat mij volkomen onverschillig — zij mag zoo rijk zijn als zij wil — ik heb dat jonge meisje niet lief! En haar vader kan genezen worden, dat is mij door een psychiater verzekerd! En zelfs al was dit niet het geval — dan nog zou ik geen oogenblik aarzelen, om haar te huwen!

— Is dat je vast besluit? vroeg Dujardin: zijn neef strak aankijkend.

— Mijn vast besluit oom!

— Ook, als het zeker tot een breuk tusschen ons zou leiden?

Er vertoonde zich een smartelijke trek op het gelaat van den jongen man, toen hij zonder aarzeling, maar met trillende stem antwoordde:

— Het doet mij leed, oom, maar ik kan niet anders! Het is van avond op het motorjacht tusschen ons beslist — ik heb gezegd dat ik haar liefhad, ik heb haar gevraagd mijn vrouw te worden! En al was zij duizendmaal armer, al was haar vader een misdadiger in plaats van een gek, zooals gij hem noemt — ik zou haar huwen!

— Het is goed! zeide Dujardin kortaf, zeer bleek en blijkbaar aan een groote ontroering ten prooi. Wij weten nu wat wij aan elkander hebben!

Laat mij nu maar alleen — ik ben vermoeid!

De jonge man scheen nog iets te willen zeggen, maar hij bedacht zich en ging met gebogen hoofd naar de deur.

Daar keerde hij zich nog eens om en zeide met vaste stem:

— Als het kan, oom, zou ik niets liever willen dan uw liefde voor mij te behouden — maar de liefde voor Anne Chaudois is nog krachtiger — zoo krachtig, dat ik er mijn fortuin, mijn loopbaan aan ten offer wil brengen als het moet!

De deur viel dicht en eenigen tijd bleef het stil in het vertrek, nadat de voetstappen van Paul Jonnard waren weggestorven.

En toen klonk er ergens in een hoek van het vertrek een heldere stem, die sprak:

— Een jonge man van den goeden, ouden stempel! Dat was taal, die ik gaarne hoor!

De commissaris wendde zich om, alsof hij door een slang gestoken was en draaide zich met een ruk in de richting vanwaar deze stem gekomen was.

Op tien passen afstand, met de handen in de zakken, het hoofd een weinig schuins geheven, stond wijdsbeens een slank, mager gespierd man in een keurig avondtoilet, hagelwit overhemd en een gardenia in het knoopsgat.

Hij was blijkbaar zooveen te voorschijn getreden van achter een gordijn, dat een der beide vensternissen afsloot.

De commissaris, volstrekt geen kleinmoedig man, keek den vreemdeling een tijd lang sprakeloos aan, niet bij machte een woord uit te brengen, zooveel indruk had die onverwachte verschijning op hem gemaakt en stotterde toen:

— Wie zijt gij — wat wilt gij?

— Ik ben John Raffles en ik zou gaarne eenige inlichtingen van u willen hebben omtrent den aanslag op Chaudois, dien ongelukkigen gek zooals gij hem genoemd hebt!

De commissaris was ongetwijfeld niet ontbloot van tegenwoordigheid van geest en zooals gezegd — hij was verre van laf.

Maar toch zat hij daar eenige oogenblikken als door den donder getroffen, toen hij deze woorden vernam, op den kalmsten toon van de wereld gesproken.

Toen slaakte hij een soort gebrul, als van een getergd wild dier en kwam tot zich zelf.

Een lade van zijn schrijfbureau vloog open,

zijn hand verdween er in en kwam er weer uit te voorschijn, den kolf van een zware dienstrevolver omklemmend.

Hij richtte het wapen op John Raffles en zeide op dreigenden toon:

— Geen stap naderbij, of ik schiet!

Tegelijkertijd legde hij den wijsvinger van de linkerhand, na even naar het knopje te hebben getast, op de electriche bel en drukte er op.

— Nu zullen wij eens zien John Raffles, wie er vannacht aan het langste eind trekt! zeide hij zegevierend.

— Dat zult gij zeker niet doen als gij op dien knop blijft drukken! antwoordde Raffles bedaard. De scheldraad is namelijk doorgeknipt.

Zonder zijn rechterarm van richting te laten veranderen, tastte de commissaris met de linkerhand naar de scheldraad en uitte toen een gesmoorden vloek — eenige decimeters draad bengelde los van het schrijftafelblad neer.

— Ja, ja — dat is zeker een van je gewone trucs! zeide hij toen op spottenden toon. Maar ik denk toch wel dat mijn bedienden een revolvershot zullen hooren.

— Als het schot afgaat natuurlijk wel — maar niet als het magazijn ledig is! zeide Raffles op denzelfden zakelijken toon.

Er kwam een vreesachtige blik in de oogen van den commissaris, en zijn gelaat werd een tintje bleeker.

Hij haalde den trekker van de revolver over na het wapen op de zoldering te hebben gericht — er deed zich niets anders hooren dan het korte, metaalachtige geluid van de haan op het staal van het magazijn.

Met een gesmoorden kreet opende de commissaris snel het wapen — er bevond zich geen enkele patroon in het magazijn.

Toen hij weer opkeek zat Raffles tegenover hem in een gemakkelijken stoel, dien hij met zijn katachtige schreden had bereikt, zonder dat Du-jardin er iets van bemerkte had.

De Gentleman-Inbreker keek hem glimlachend aan, zeer op zijn gemak, het eene been over het andere geslagen, de handen in de zakken van zijn met zijde gevoerden regenmantel, die open hing, en het fijne linnen van het overhemd toonde.

— Ik wil u het geheim gaarne oplossen commissaris! begon Raffles vergoelijkend, Ik was

hier reeds een half uur eerder dan gij, en ik had dus alle gelegenheid zekere voorzorgsmaatregelen te treffen. Moet ik u nog zeggen dat ge voor mij volstrekt niet bevreesd behoeft te zijn? Ik geef u mijn woord van eer, dat ik hier toevallig langs kwam, en toen den inval kreeg, u eenige bijzonderheden te vragen aangaande den overval op dien armen Chadois, en u mijn hulp aan te bieden om de daders in handen te krijgen. Gij glimlacht verachtelijk? Ik verzeker u dat gij daar verkeerd aan doet! Zelfs Scotland Yard heeft wel eens gebruik gemaakt van mijn hulp!

— Hoe zijt gij binnen gekomen? vroeg de commissaris, en zijn stem geleeke op het knorren van een wild varken.

— Zeer eenvoudig commissaris — door een der ramen!

— Dat noemt gij eenvoudig?

— Van mijn standpunt, zeker!

— Hebt gij er iets tegen, mijnheer Raffles, mij te zeggen hoe het mogelijk is dat gij hier reeds terug zijt, terwijl de „Stella Mara” nauwelijks het anker kan hebben geworpen?

Raffles haalde de schouders op en antwoordde:

— Ik had een eigen vaartuig, dat veel sneller loopt dan de „Stella Mara” — ik was vanavond om zeven uur reeds weder hier! Maar wat kijkt gij toch zoekend rond mijn waarde commissaris. Hoopt gij nu werkelijk nog een middel te vinden, om mij hier te vangen als een rat in de val? Kom kom! — werp dien waan toch van u! Gij hebt immers niet met een kind of met een beginneling te doen! Het is waar dat ik niet veel tijd had tot het nemen mijner maatregelen — maar ik geloof toch te mogen zeggen dat zij afdoende zijn! Uw telefoon is onbruikbaar, uw elektrische schel eveneens, zoowel als uw revolver — en een commissaris van politie roept natuurlijk niet om hulp, want dat zou zijn eer te na zijn! En waanneer het dat niet is — dan is zulk een aardig werktuigje als dit wel voldoende om hem tot andere gedachten te brengen!

En onder den regenmantel kwam onverhoeds de schitterende loop van een revolver gluren.

De commissaris was een man van de praktijk en niet heel jong meer.

Hij kon ook aanstonds scherp een toestand doorgronden, en hij begreep dat de zijne op het oogenblik hopeloos was.

En al was het dan ook met woede in het hart — zoo vroeg hij toch met kalme stem:

— Zeg mij wat gij hier komt doen, en wat gij van mij wilt!

— Dat heb ik u reeds gezegd! Ik kom u niet berooven, ik kom u alleen maar vragen om bijzonderheden betreffende den overval op Chadois die u natuurlijk het best van allen bekend moet zijn. Ik heb groote sympathie voor vader en dochter — een allerliefst meisje, commissaris, die kleine Anne, en voortreffelijk geschikt als echtgenoot van een toekomstig commissaris van politie! — En ik wil al mijn krachten inspannen om de schurken te achterhalen, die een zwakzinnigen man lafhartig overvallen hebben om hem te berooven van het geld, dat hij wonder boven wonder, aan die ellendige speelbank gewonnen had!

— Gij zult mij moeten toestemmen mijnheer Raffles, dat het u niet aan brutaliteit ontbreekt, en dat gij heel wat durft vragen!

— Ik stem zoowel het een als het ander toe! zeide Raffles op gulhartigen toon en met een vroolijk lachje. Intusschen — gij zult u toch wel een oogenblik kunnen losmaken van het idee fixe, dat gij met een doortrapten booswicht te doen hebt? Ik verzeker u, dat ik op het oogenblik niets anders ben dan een man, wiens hulp misschien toch niet zoo geheel en al verwerpelijk is in dergelijke zaken!

— Gij zijt gek! hernam Dujardin kortaf, woedend op zijn knevel kauwend. Het denkbeeld is toch te onzinnig, dat de politie van Monaco zou samenwerken met een — met een man als gij zijt!

— Ik dank u, dat gij de beleedigende woorden te juister tijd achter hebt gehouden, mijnheer! zeide Raffles koeltjes. Het zij dan zooals gij wilt. Geen samenwerking dus. Toch blijf ik aandringen op het verkrijgen van uw inlichtingen — ik zal dan het werk alleen doen!

— Ik kan u geen inlichtingen geven! zeide de commissaris na eenige aarzeling. Ik verzeker u, dat wij zelve weinig of niets weten! Chadois was gisterenmorgen een weinig ongesteld en de dokter ried hem aan, het bed te houden. Maar de speelduivel kreeg hem weder te pakken en niet zoodra had zijn dochter haar hielen gelicht, of hij kwam, ziek als hij was, zijn bed uit en begaf zich naar de speelzaal, waar hij eenige uren bleef spelen en des avonds, toen de duister-

nis nog niet eens gevallen was, met 120,000 francs in zijn zakken, gek van vreugde de speelzaal verliet. Dat moeten een paar schurken geweten hebben, die hem zijn nageslopen, hem hebben neergeslagen en hem het geld hebben ontruikt. En dat is, op mijn woord, alles wat wij weten!

— Het is niet veel — maar het is in ieder geval beter dan niets! hernam Raffles, terwijl hij opstond en zijn regenmantel dichtknoopte. Ik hoopte, uit uw mond wat naders te kunnen vernemen — ik schijn mij daarin te hebben vergist! Mij blijft dan niets anders over, dan afscheid van u te nemen en u verontschuldiging te vragen,

dat ik u heb opgehouden. Ik behoef u zeker niet te zeggen, dat ik er niet aan denk, u te verzoeken, mij uitgeleide te willen doen! Ik kan den weg wel alleen vinden!

Raffles was reeds onder het spreken naar het raam gegaan en plotseling verdween hij achter het gordijn.

Even bewoog het en toen hoorde Dujardin een licht gerucht, alsof er langs den muur gekrast werd.

Hij ijelde naar het raam en keek naar buiten.

Maar van Raffles was niets meer te bespeuren — het was alsof de duisternis hem had opgeslokt.

Hoofdstuk VII.

Een bevredigend slot.

Dat Raffles zooveel vroeger te Monte-Carlo was teruggekeerd als de opvarenden van de „Stella Mare”, viel volstrekt niet te verwonderen voor degenen, die de verkeersmiddelen kenden, waarover de Gentleman-Inbreker de beschikking had.

Hij had eenvoudig gebruik gemaakt van zijn duikboot, een vaartuig van zijn eigen vinding, dat een zeer groote snelheid kon ontwikkelen, zoowel aan de oppervlakte van de zee als beneden de golven.

De zevenhonderd duizend francs waren veilig begraven op een plek, alleen aan Raffles en Charly Brand bekend en gelegen op het eiland Corsica, tot tijd en wijle Raffles gelegenheid zou hebben, den schat naar een zijner eilanden over te brengen, waar zich reeds groote rijkdommen bevonden, die echter vaak eensklaps verminderden, wanneer de Groote Onbekende geld noodig had om een zijner geheimzinnige, vorstelijke giften te kunnen doen.

Hij had zich vast voorgenomen, de zaak-Chaudois tot klaarheid te brengen en daarom trok hij er vroeg in den morgen van den dag, volgend op zijn zonderling bezoek aan Dujardin, op uit, teneinde de plek te onderzoeken, waar de overval op den ongelukkigen ouden man had plaats gevonden.

Hij had zich vermomd aan boord van de duikboot, die op een veilige plaats verscholen lag,

op slechts weinige kilometers van Monte Carlo.

En zeker zou niemand in dezen bezadigden heer van een jaar of zeventig, den stoutmoedigen roover van het door de Bank gewonnen goud hebben herkend.

Hij zocht geruimen tijd vruchteloos rond, tot hij aan den voet van de struiken, terzijde van den onberispelijk onderhouden grintweg een half onder het zand bedolven anjer ontdekte.

Hij raapte de verdorde bloem op, bekeek haar nauwkeurig en mompelde voor zich heen:

— Er bloeien hier geen asters in het park en het is dus duidelijk, dat die hier verloren is. Zij is weliswaar verdord maar toch nog betrekkelijk versch en men kan haar niet later dan gisteren verloren hebben. Het zou wellicht de moeite waard zijn, eens na te gaan, wie hier gisteren anders in het knoopsgat hebben gedragen. Ik moest eens navraag gaan doen in de bloemenwinkels — wie weet kan men mij daar wel eenige kostbare inlichtingen geven. Het is natuurlijk zeer wel mogelijk, dat deze bloem is verloren door iemand, die met den overval niets uitstaande heeft — maar een goed politiebeambte mag geen enkele kleinigheid veronachtzamen. heb ik mij wel eens laten zeggen!

Hij zocht nog eenigen tijd rond, maar toen hij niets meer vond, wandelde hij naar de winkelstraten terug.

— Natuurlijk moeten de dieven gezocht worden onder lieden, die er naar het uiterlijk deftig uitzien — anderen worden hier onherroepelijk geweerd. Waarschijnlijk logeeren zij dus in een der dure hotels. Het is mogelijk, dat zij dadelijk na het plegen van hun daad op den trein zijn gestapt — maar als het schrandere schurken zijn geweest, dan hebben zij dat niet gedaan! Want dat plotselinge vertrek had wel eens argwaan kunnen baren.

In gepeins verzonken bereikte Raffles de voor-naamste winkelstraat van de kleine stad met de wereldvermaardheid en begon achtereenvolgens alle bloemwinkels af te loopen, die hier vrij talrijk zijn.

En hij had de voldoening, tot de ontdekking te komen, dat men zich in een dier winkels herinnerde, den dag te voren een enkele gele aster te hebben verkocht aan een nog jongen man met gitzwart haar en fijn gekleed, met een monocle in het oog en een wandelstokje met gouden knop bij zich.

Hij had in den anjer in zijn knoopsgat gestoken en was neuriënd heengegaan na den hoogen prijs zonder iets te zeggen te hebben betaald.

Wie het was kon de verkoopster echter niet zeggen — zij had den jongen man nog nooit gezien.

Met deze karige inlichtingen gewapend, begon Raffles met het grootste geduld de fijne hotels te bezoeken, waarvan Monte-Carlo er een half dozijn bezit.

Hij gaf zich uit voor een particulieren detective, door den bestolene aangesteld en men antwoordde hem op alle vragen, wat nog niet veel beteekende, daar niemand hem scheen te kunnen inlichten aangaande een heer, die den dag te voren met een gelen anjer in zijn knoopsgat geprikt had.

Maar tenslotte — het liep reeds naar de lunch — had hij dan toch succes.

De portier van het hotel Beau Rivage wist zich te herinneren, dat hij den vorigen dag een chic gekleed heer in de vestibule gezien had, die vertrokken was zonder bloem in het knoopsgat en even later van eenige boodschappen teruggekeerd was met een opvallend grooten, gelen anjer op den lapel van zijn jas.

De man had dit juist aan Raffles medegedeeld,

toen hij zich half omdraaide, om naar een heer te zien, die zooveen de breede trap was afgekomen en op gedempten toon zeide:

— Daar komt hij juist aan!

— Geen woord dan! zeide Raffles haastig. Hier heb je voorloopig een Louis d'or! Er komen er meer als je weet te zwijgen! Ik ga een weinig ter zijde staan, om dien heer eens wat nauwkeuriger op te nemen!

Daar kreeg Raffles alle gelegenheid toe, want de heer, nog jong, krachtig gebouwd, met glanzend zwart haar en stekende, zwarte oogen, wendde zich aanstonds tot den portier en zeide, zoo luid, dat Raffles het duidelijk kon verstaan:

— Mijn vrouw en ik vertrekken met den trein van drie uur naar Mentone, portier! Zorg dat onze bagage tijdig aan het station is!

Nadat hij dit op bevelenden toon had gezegd, wendde hij zich tot een zeer elegante, chic gekleede vrouw, die even te voren de trap was afgekomen, bood haar hoffelijk den arm en verliet het hotel met haar.

Raffles keek het paar even na en mompelde toen voor zich heen:

— Die zien er nu volmaakt uit als de geperfectioneerde hoteldieven! Nu, als zij het werkelijk zijn, dan hoop ik mijn geachte collega's een pijnlijke verrassing te bereiden!

Hij overtuigde zich, dat het echtpaar zich goed en wel verwijderd had en ging toen opnieuw naar den portier, wien hij twee goudstukken in de hand drukte, met de woorden:

— Luister eens, portier! Je kunt je heel verdienstelijk maken en waarschijnlijk een flinke belooning verdienen, als je nu doet wat ik zeg. Ik weet het natuurlijk niet met beslistheid, maar ik verdenk er niettemin die twee vreemdelingen van, dat zij iets uitstaande hebben met ... nu, dat zijn zaken, die alleen de politie raken. Wil je me even de kamers toonen van die menschen die met den trein van drie uur naar Mentone willen vertrekken?

De portier trok een bedenkelijk gezicht, maar Raffles rammelde als toevallig met eenige goudstukken in zijn broekzak en eensklaps werd de brave man een en al bereidwilligheid.

— Het is eigenlijk mijn werk niet, zeide hij, nog een weinig aarzelend. Ik mag mijn post niet verlaten, maar ik geloof wel, dat ik gedekt ben, als ik aan den gérant mededeel, dat gij van de

politie zijn en hier zijn gekomen, om een onderzoek naar een grooten diefstal in te stellen! Ik zal bovendien een piccolo verzoeken, zoolang mijn plaats in te nemen!

En hij wenkte een dier jeugdige bedienden, die juist voorbijging, sprak op fluisterenden toon eenige woorden met hem, waarop het gelaat van den piccolo verhelderde en hij zich in de loge van den portier ging opstellen, blij in het vooruitzicht op een goede belooning.

De portier gaf Raffles een teeken en beiden bestegen snel de trap, die naar de logevertrekken leidde.

Op de eerste verdieping, sloeg de portier een dwarsgang in en hield stil voor een kamerdeur, terwijl hij zachtjes zeide:

— Hier is het, mijnheer! Wacht, ik heb den sleutel meegenomen!

Hij opende de deur en beiden traden binnen.

De kamer was reeds opgeruimd en op den kofferbok stond een groote, lederen reiskoffer, terwijl twee valiezen, gepakt en wel daarnaast op den vloer stonden.

Wel een weinig tot schrik van den portier, begon de gewaande detective zonder veel omhaal de valiezen met een looper te openen en den inhoud te doorzoeken.

Raffles vond echter niets van bijzondere waarde in de valiezen en sloot ze weder zorgvuldig.

Toen was het de beurt van den koffer.

Raffles opende ook dezen, nam er alles uit en doorzocht den inhoud snel, maar grondig.

Hij had er echter reeds alles uitgenomen en nog niets gevonden en bromde voor zich heen:

— Zou ik mij dus vergist hebben? Of hebben zij wellicht den buit bij zich? Dat zou wel wat gevaarlijk zijn!

Hij bekeek den koffer nog eens, greep toen eensklaps een wandelstok, die in een hoek van de kamer stond en nam de maat van den binnen- zoowel als van den buitenkant.

Toen liet hij een tevreden gebrom hooren en zeide in zich zelf:

— Een verschil van bijna zeven centimeter! Zoo dik kan de bodem van dien koffer natuurlijk onmogelijk zijn! Nu, wij zullen wel eens zien.

Hij bukte zich over den ledigen koffer heen, betastte den bodem en had vrij spoedig een soort knopje gevonden, een verhooging, ver-

borgen onder het linnen, waarmede de koffer van binnen bekleed was.

Hij drukte er op en er sprong iets los met een knappend geluid.

De bodem van den koffer stond nu aan een kant een weinig op, zoodat Raffles er zijn vinger onder kon steken.

Het volgend oogenblik had hij den bodem opgelicht.

En daar, in het midden, lag een plat pak, in krantenpapier gewikkeld.

Raffles nam het er uit en vouwde het pak open.

Het bevatte een groot aantal bankbiljetten en rollen goudgeld.

De portier had ademloos van verbazing en bewondering toegekeken en riep nu uit:

— Wie zou dat gezegd hebben van zulke deftige lieden! En zij gaven zulke groote fooien! Het lijkt ongelooflijk!

— Ja, goede vriend — „al siet men de lui, men kent se daerom niet!“ zooals de blijspel-dichter Brederode reeds terecht opmerkte! zeide Raffles meesmuilend. Ik zal dit pak maar in bewaring nemen en de politie waarschuwen, dat zij op haar post is, als het edele tweetal terugkeert!

Raffles overtuigde zich, dat al het gestolen geld zich in het pak bevond en begon daarna den koffer weder te vullen met de voorwerpen, die hij er uitgenomen had.

Toen stak hij het geld bij zich, duwden den portier nog twee goudstukken in de hand en verliet zoo snel hij kon het hotel weder, na den man te hebben gezegd, in geen geval iets los te laten betreffende hetgeen er zooeven in de logeerkamer was voorgevallen en nadat de portier hem den naam van den bewoner had medegedeeld — Raoul de Cadillac.

— Dat klinkt adellijk! bromde Raffles voor zich heen, terwijl hij zich met snelle schreden verwijderde. Maar ik geloof niet, dat onze man dien naam zijn elgen kan noemen!

Raffles verloor geen tijd, maar trad een restaurant binnen, vroeg daar papier en inkt en schreef het volgend briefje aan Paul Jonnard:

Hooggeachte Heer Jonnard!

De dief van het geld van den armen Chaudois is reeds gevonden. Het is een zekere Raoul de Cadillac, die logeert in het Hotel Beau Rivage en voornemens is, met

zijn vrouw of zijn minnares met den trein van drie uur naar Mentone te vertrekken — tenminste dat verklaarde hij tegen den portier, dienst doende in het genoemde hotel. Ik heb het geld voorloopig onder mijn berusting genomen, maar het staat natuurlijk ter beschikking van den beroofde. De portier is getuige geweest van het vinden van het gestolen geld in een geheim vak van den koffer, dat ik open heb laten staan. Aan u thans de eer van de arrestatie! Gij zult u dan gedeeltelijk gerehabiliteerd hebben in de oogen van uw oom en wellicht maakt deze eerwaarde heer dan geen bezwaren meer tegen een verbintenis, waarnaar gij zoo vurig verlangt! In ieder geval is mijnheer Chaudois thans niet meer „straatarm” en ik heb tot mijn groot genoegen gehoord, dat de schok van den onverhoedschen overval een zeer gunstige uitwerking heeft gehad op zijn geestestoestand. Het gestolen geld vindt gij hierbij, het zal u door den bringer worden ter hand gesteld.

Met de meeste hoogachting,

Uw dienstwillige dienaar,

John Raffles.

Raffles sloot de enveloppe, betaalde en sloeg den weg in naar het bureau van politie.

Hij sprak een agent aan, die daar op post stond en vernam van dezen ordebeewaarder, dat Paul Jonnard zich in zijn bureau bevond.

Hij stelde den man het pak met geld en het briefje ter hand, met verzoek een en ander onmiddellijk aan zijn chef ter hand te willen stellen en verwijderde zich bedaard, zooals het een oud en deftig heer past.

Toen de jonge politiebeambte het briefje las, dacht hij eerst aan een mystificatie, maar het vinden van het gestolen geld bracht hem dadelijk tot een ander inzicht.

— Dat is wel het toppunt! riep hij mistroostig uit. John Raffles besteelt eerst de speelbank voor een reusachtig bedrag en verleent daarna zijn belangelooze hulp bij het vatten van den man, die den armen Chaudois bestolen heeft! En dat doet hij, alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld is en volstrekt niets te beteekenen heeft, terwijl mijn rechercheurs met de handen in het haar zaten en niet het minste spoor konden vin-

den! En Raffles? Hij knapt het in een paar uren op! Pardieu — wat is het jammer, dat deze man geen detective is geworden, in plaats van inbreker! Ik geloof, dat de maatschappij er wel bij zou zijn gevaren! Intusschen — ik zou wel gek zijn, als ik geen gebruik maakte van deze kostbare inlichtingen, al zijn zij dan ook atkomstig van Raffles!

Hij pakte het geld weder zorgvuldig in, belde, strikte zijn driekleurige sjerp om, knoopte daarover zijn overjas dicht en zeide tot den binnentredenden agent:

— Lenoir en Pistache! Gauw wat!

De agent verdween haastig en een oogenblik later traden er twee mannen binnen, die zich ontpopten als rechercheurs.

— Wij hebben den dief, mannen, tenminste wanneer mijn inlichtingen juist zijn! begon Paul Jonnard.

— De man van Chaudois? vroeg Lenoir, terwijl zijn oogen begonnen te schitteren.

— Ja! Hij moet onder den naam van Raoul de Cadillac met een vrouw logeeren in het hotel Beau Rivage. Hij wil den trein van drie uur naar Mentone nemen en dat moeten wij hem beletten. Het is hoog tijd, om den vogel te knippen!

De twee rechercheurs overtuigden zich, dat zij hun revolver in hun zak hadden en dadelijk daarop verlieten de drie politiebeambten het politiebureau en begaven zich snel naar het hotel, waarvan de naam door Raffles was genoemd.

De portier trad hen aanstonds tegemoet, legde den vinger op de lippen en zeide tot den politiebeambte, dien hij goed kende:

— Gij komt juist bijtijds, mijnheer! Ik geloof dat het tweetal er juist vandoor wilde gaan — maar ik moet zeggen, dat zij mij 50 frans fooi hebben gegeven!

— Dat treft je dan bijzonder goed, vriend! zeide Jonnard droogjes. Breng ons nu maar snel naar de kamer waar de grijpvingers zich bevinden.

De portier wees den politiebeambten den weg en de vier mannen beklommen zoo stil mogelijk de trap.

Op de eerste verdieping aangekomen, zeide de portier fluisterend:

— Daar is het — die deur!

— Mooi!

Jonnard gaf den twee rechercheurs een wenk en

op de teenen slopen zij naar de aangeduide deur.

En zij hadden het oogenblik onmogelijk beter kunnen uitkiezen, want juist werd de deur aan de binnenzijde geopend en de zoogenaamde de Cadillac verscheen op den drempel, zijn hoed op, een handvalies in de hand, zijn jas over den arm.

Niet zoodra had hij de drie mannen gezien, of hij wilde snel de deur weder sluiten, in een onberedeneerde beweging om te vluchten, en die zeker de verontwaardiging van Raffles zou hebben gaande gemaakt, indien hij die onhandige manoeuvre had kunnen zien.

Jonnard was hem echter te vlug af, en zette zijn voet tusschen de deur en den post.

Een seconde later stonden de beambten der politie in het vertrek.

Cadillac probeerde het nu met onbeschaamdheid en vroeg op arroganten toon:

— Mag ik weten wat dat te beteekenen heeft, mijne heeren? Ziet gij niet dat ik in gezelschap ben van een dame? Wat wilt gij hier?

— Praat niet te veel, Garnier! antwoordde Jonnard kalm. Ja, dacht je soms, dat ik je niet herken, nu ik je eens wat beter beschouw? Je anoretje verandert je wel een weinig, maar toch niet genoeg, om je niet te herkennen als de Parijsche hoteldief, naar wien mijn collega's in de Fransche hoofdstad reeds lang zoeken. Kom, kom — speel niet langer comedie en beken maar dadelijk, dat jij Chaudois overvallen hebt, waarschijnlijk geholpen door die lieve dame daar-ginds, die zoo treurig bleek en ontdaan ziet.

En hij keek spottend naar de in een duur reisgewaad gekleede jonge vrouw, die zeer bleek met opeen geklemde tanden bij het raam stond.

— Ik weet niet wat u bedoelt, mijnheer! barstte Carnier uit. Ik ken dien Chaudois niet — ik heb hem nooit gezien!

— Gij hebt hem bestolen in den tuin van het Casino! hernam Jonnard koeltjes.

— Bewijzen! riep Garnier tartend.

— De bewijzen zijn reeds op het bureau van politie — en een ander bewijs staat in de gang in den vorm van een portier, die er bij tegenwoordig was, hoe een van mijn mannen uit het geheime vak van je koffer het gestolen geld haalde! Je verbleekt? Ja, dat is begrijpelijk! Je ziet nu wel in, dat het spel verloren is! Voert hen beiden weg, mannen!

De rechercheurs traden naar voren en in een ommezien waren de beide dieven geboeid, hetgeen zij toelieten zonder zich te verzetten.

Zij zagen wel in, dat het spel in hun nadeel geëindigd was.

Snel werden zij overgebracht naar het bureau van politie, waar Garnier een volledige bekentenis aflegde, daar ontkennen hem toch niet meer zou baten — de bloemenverkoopster herkende hem, de portier legde getuigenis af, en ten overvloede herkende ook Chaudois, die het redelijk goed maakte, en van wiens geest de sluier geleidelijk optrok, zonder eenige aarzeling zijn aanrander.

De eigenlijke toedracht van de zaak werd pas vele jaren later door een toeval ontdekt. Op dat tijdstip beschouwde men algemeen Paul Jonnard als de man, die er in geslaagd was, den brutalen aanrander zoo spoedig in handen te krijgen en te ontmaskeren. De jongeman was echter eerlijk genoeg, om Dujardin onomwonden te verklaren, dat Raffles het leeuwenandeel in het welslagen had gehad — hetgeen den ouden heer niet belette, een week later zijn volle goedkeuring te hechten aan het voornemen van zijn neef, de aanvallige dochter van den geheel genezen Chaudois naar het altaar te voeren!

De volgende aflevering (No. 435) bevat:

De Robijn van Vishnoe.

J. v. K.

IS DE NIEUWSTE 3 CENTS CIGARET

GEMAAKT VAN ECHT TURKSCH TABAK

KLOEK MODEL IN BLIKVERPAKKING

DEZE HEERLIJKE CIGARET WORDT GEMAAKT MET
GOUD EN OOK ZONDER MONDSTUK

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885